

The Project Gutenberg eBook of En adelig Opdager, by Richard Marsh

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: En adelig Opdager

Author: Richard Marsh

Translator: Axel Thomsen

Release Date: June 17, 2010 [EBook #32865]

Language: Danish

Credits: Produced by Tor Martin Kristiansen and the Online Distributed Proofreading Team at <https://www.pgdp.net>

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK EN ADELIG OPDAGER ***

Afskriverens bemærkninger

Åbenlyse trykfejl er rettet i denne e-bog, men den oprindelige stavning er i øvrigt bevaret. En [ordliste med rettelser](#) er placeret sidst i bogen.

En adelig Opdager.

Richard Marsh

En adelig Opdager

Bearbejdet efter Originalens **4. Oplag**

af

Axel Thomsen

Kjøbenhavn.
H. Hagerups Forlag.
1902.

A. Rosenbergs Bogtrykkeri.

Indhold.

	Side
1. Det stjaalne Brev	9
2. En frygtelig Nat	20
3. Den forsvundne Hustru	33
4. Et gaadefuldt Indbrud	46
5. Den stjaalne Traktat	62
6. Den snedige Herredsfoged	80
7. Sammensværgelsen	93
8. En mystisk Passager	108
9. En veltalende Præst	118
10. Grev Campnells Klinge	132

Richard Marsh,

nærværende Bogs Forfatter, er en af Englands nulevende Romanforfattere, med hvem ofte kun Conan Doyle kommer paa Højde.

Han er en Mand i sine bedste Aar og har allerede udgivet omkring en Snes Romaner, alle paa Londons største og fineste Forlag. Næstefter »En adelig Opdager«, der udkom for faa Aar siden og naaede 3. Oplag i Fjor og 4. i Aar, har R. M. skrevet Bøger med saa spændende Titler som »Kunstmorderen«, »Kvinden med den ene Haand«, »Det Synlige og det Usynlige«, »Det mystiske Hus«, »Djævelen« o. m. a.

Dog, ikke nok med, at Bøgerne bærer de mystiske Titler, Forfatteren selv er en ret mystisk Personlighed.

Der findes i hele England ikke et Blad eller Tidsskrift, hvori blot den ringeste biografiske Oplysning om ham nogensinde har været offentliggjort, skønt han er særdeles læst. Det er et Særsyn i England, men Forfatteren ønsker selv denne Hemmelighedsfuldhed og vaager stærkt over den.

Grundene kan være mange. Der er Englændere, der vil vide, at Navnet er et Pseudonym, som dækker over en kendt engelsk Detektiv, andre mener en Videnskabsmand, atter andre en Hertugsøn(!) o. s. v.

Med »En adelig Opdager« indføres Forfatteren for den danske Læseverden.

A. T.

Den engelske Presse om „En adelig Opdager“.

MORNING NEWS: »Hele Bogen er god og spændende, skrevet i det livligste Sprog med usædvanlig godt tegnede Figurer og gode Paafund. ... Enhver, der søger en spændende Bog, vil læse »En adelig Opdager« med den største Interesse.«

COURT CIRKULAR: »Richard Marsh har her skrevet fortræffelige Ting i Sherlock Holmes Genren. Alle Bogens Begivenheder er uhyre snildt opfundne og glimrende kombinerede. »En adelig Opdager« vil forøge Forfatterens Ry«.

Kapitel I.

(Hvem er Tyven?)

Paa Godset Glenlean herskede til Formiddag stor Bestyrtelse. Den gamle Godsejer gik omkring og vred sine Hænder, men hverken til sin Hustru eller nogen anden turde han sige et Ord om Grunden.

Til den berømte Detektiv Grev August Campnell i London havde han straks ved Opdagelsen for en Timestid siden telegraferet ekspres. Nu ventede han længselsfuldt.

Endelig bankede det.

Tjeneren Philip viste sig i Døren til Godsejerens Privatkontor.

»Der er en Herre —!«

Godsejeren greb hurtig Visitkortet.

»Lad ham straks komme herind!«

Tjeneren bukkede.

Kort efter stod en yngre Mand i Værelset. En høj, mørk, aristokratisk Skikkelse uden Skæg og med skarpe, markerede Træk. [S. 10]

»Det er altsaa Grev Campnell?«

Detektiven nikkede kort. »Hvorned kan jeg være til Tjeneste?«

»Ja—a« Godsejeren rystede bedrøvet paa Hovedet. »Sæt Dem ned, Hr. Greve! Ja—a, der er hændt mig noget —«

»Forhaabentlig ikke noget ubehageligt?«

»Jo forbandet ubehageligt. Et Brev er bleven borte her paa mit Skrivebord!«

»Hvornaar?«

»Nu i Formiddag. Jeg gik et Øjeblik op for at tale med min Hustru; da jeg kom herved igen, var Brevet borte!«

Detektiven fikserede Godsejeren skarpt. Han saa, den gamle Herre gjorde alt for at skjule sin stærke Bevægelse.

»Hvad var det for et Brev, om jeg tør spørge?«

»Ja undskyld ... jeg kan blot sige, det ikke paa nogen Maade maatte læses af andre end den, det var skrevet til.«

»Var det et Brev, De havde modtaget?«

»Nej, jeg havde selv skrevet det. Jeg var omtrent færdig med det, da min Hustru sendte Bud, at hun vilde tale med mig.« [S. 11]

»Hvem kom med det Bud?«

»Hendes Pige! Men hun kan ikke være den Skyldige, for hun gik foran mig opad Trapperne. Og jeg saa hende gaa ind i Grevindens Soveværelse.«

»Hvor længe var De da borte?«

»Aa, ti Minutter. Jeg skyndte mig netop tilbage, fordi jeg vidste, det laa fremme.«

»Lukkede De Døren, da De gik?«

»Ja! Den var ogsaa lukket, da jeg kom tilbage.«

»Hm —! Er der blevet andet borte?«

»Nej, ikke en Smule!«

»Og hvor laa det Brev? Nøjagtigt, mener jeg!«

»Her paa Brevmappen! Da jeg gik ud, lagde jeg Klatpapiret over det.«

»Er De sikker paa det?«

Manden betænkte sig lidt. »Sværge paa det, tør jeg ikke, men jeg syntes, jeg gjorde det.«

»Saa Pigen, De skrev?«

»Ja, det kunde hun ikke undgaa.«

»Var der nogen i Huset, der vidste, De skrev paa et vigtigt Brev?«

»Nej, vist var der ej ...« Godsejerens Bevægelse blev næsten pinlig. »Jeg vil være ærlig overfor Dem! Jeg vilde give ti Aar af mit Liv, hellere end jeg vilde have, at nogen her i Huset skulde kende det Brevs Indhold. Jeg stoler paa, denne Samtale bliver mellem os!«

[S. 12]

Detektiven smilede.

»De kan være fuldstændig sikker! Men sig mig: Har De forhørt, om nogen har været her i Deres Værelse, mens De var borte?«

»Jeg har spurgt Tjeneren. Han siger, han var beskæftiget herude i Forstuen.«

»Ja saa ...«

Den gamle Herre saa skarpt paa Detektiven: »De tror da ikke, min Tjener Philip har en Finger med i Spillet?«

»Aa nej. Men har han været i Forstuen, maa han dog have lagt Mærke til, om nogen er gaaet herind i Værelset. — Eller ogsaa er Tyven kommen ind gennem Vinduet!«

»Ja — det har ganske vist staaet aaben ...!«

Detektiven gik til Vinduet og kiggede ned. Men Rosenbedet nedenfor var i den skønneste Orden uden et Fodspor at opdage.

Detektiven gik tilbage til Skrivebordet. Nu strejfede noget pludselig hans Blik.

»Hvad er det?«

Skrivebordet var som de andre Møbler af mørkt Egetræ. Men et Sted paa Bordpladen var der ligesom Spor af noget klæbrigt.

[S. 13]

Den gamle Herre vidste ikke, hvorfra det skrev sig. Detektiven undersøgte det nøje ved Hjælp af en Lup, der laa paa Bordet.

»Ja det er et harpiksklæbrigt Stof, som —«

»Som, som, nu ved jeg det!« fo'r det med Et glædesstraalende over den gamle Godsejers Ansigt. »Ikke sandt? Tyven har staaet i Blomsterbedet her nedenfor Vinduet med en Stang eller ... og har smurt Harpiks paa Enden og saaledes fisket Brevet ud af Vinduet. Ja ikke sandt, det er soleklart ...«

Detektiven maatte smile.

»Hvem skulde da vide, der laa et Brev paa Deres Bord, naar ingen har været inde i Værelset? Fra Haven kan man ikke se Deres Skrivebord. De kunde saamæn selv sidde ved det, uden man kunde se det dernede.«

Godsejeren indsaa det og sukkede dybt.

De talte saa videre sammen om Mulighederne, men blev afbrudt, da Døren knirkede.

Det var Godsejerens lille Nevø.

Ulykkelig, med store Taarer i Øjnene, stod den lille, gullokkede Dreng i Døren med sin Drage. Stødvis kom det i Graad: Tanten vilde ikke hjælpe ham med at sætte Dragen op, Pigerne vilde heller ikke, James Kusk heller ikke, ingen vilde, og han var saa ulykkelig.

[S. 14]

»Saa, saa, lille Roland,« trøstede Godsejeren og fik ham læmpeligt puttet ud af Døren igen. »Bed Du Tante rigtig pænt om det, saa gør hun det nok —«

Lille Roland lod sig endelig formilde og trippede atter af Sted til Tanten. Og igen fik de to Herrer Ro.

»Ja, Grev Campnell, hvad mener De saa?«

»Er Brevet virkelig saa vigtigt?«

»Ja — ja, jeg forsikrer Dem! Blot jeg vidste, hvem der har taget det — jeg vilde ofre et Par tusinde Kroner derpaa.«

»Naa—aa?« Detektiven saa paa ham. »Mindre bør gøre det! 2000 Kr. er mange Penge, Hr. Godsejer.«

»Sandt nok, men Arbejdet er grumme vanskeligt! Jeg indser det jo mer og mer!«

Detektiven trak paa Skulderen.

»Ja enten vil det jo kræve en ganske alvorlig og langvarig Undersøgelse eller —« han smilede. »Vi er allerede ved Maalet, og Sagen er afgjort om en halv Times Tid.«

»Hvad? Tror De? Jamen, forklar dog?«

Detektiven tyskede.

»Jeg tror slet ikke noget. Intetsomhelst. Blot skal man aldrig gøre sig Sagerne mer besværlige og indviklede end højst nødvendigt. Først de simpleste Muligheder! Slaar de fejl, kan man altid gaa til de mere kombinerede. Derpaa beror al Opdagelseskunst«.

[S. 15]

Godsejeren stirrede forventningsfuldt paa ham, som om han ventede at se Brevet i samme Nu dale ned fra Loftet.

»Lad mig være alene en halv Times Tid,« bad Detektiven. »Jeg maa ud og undersøge Terrainforholdene og skal komme herop til Dem igen.«

Dermed gik han.

Godsejeren blev alene.

Uroligt gik han op og ned, op og ned. Hjælpsom og god som han var, kom han saa et Øjeblik i Tanke om det grædende Barn.

»Philip!« kaldte han ud i Forstuen. »Hvor er Roland, har De set ham?«

»Ja Herre. Hr. Roland gik over Græsplænen for lidt siden med Godsforvalterens lille Pige.«

»Naa—!« smilede den gamle Herre lettet og lukkede atter Døren. Saa vidste han jo, lille Roland var glad og fik Hjælp.

Og atter kom de tunge Furer i den gamle Herres Ansigt. Atter vandrer han bekymret omkring paa Gulvet. Han tænkte saa smaat paa at opgive Grev Campnell og hellere melde Sagen til Herredsfogden ...

Da banker det.

»Undskyld, hvis jeg forstyrrer, men —«

Kapitel II.

[S. 16]

(Den værdifulde Hale.)

Det var atter Grev Campnell.

Godsejeren saa næppe paa ham, for nu var han fuldtud bestemt paa at telefonere til Herredsfogden.

Han vendte sig ligegyldigt mod Detektiven. »Ja Tak, Hr. Greve, jeg takker Dem for Deres Ulejlighed, men nu telefonerer jeg alligevel til Herredsfogden og beder ham hjælpe os —«

»Før eller efter Brevet er fundet?«

»Hvad mener De?« Godsejeren vendte sig helt om i Stolen.

»Jeg mener naturligvis, alt er allerede, som det skal være. Brevet er fundet!«

»Hvad er det?« Stolen væltede. »Hvor da, hvor? Hvem er Tyven?«

»De selv, tror jeg!« Detektiven gik hen mod Døren:

»Kom lidt herind, lille Roland. Jeg skal nok passe paa Dig!«

[S. 17]

Den lille Dreng kom skulende ind. I Haanden holdt han Dragen med den klodsede Hale, han selv havde lavet.

»Her er Brevet, Hr. Godsejer!« Detektiven rakte Dragen imod ham.

»Hvad for noget? Hvad siger De!« Godsejeren for op som en Rasende. »Er det Dig, Roland? Hvor i al Verden har Du understaaet Dig ...«

En kraftig Lussing var i Luften, men Detektiven standsede Mandens Arm.

»Saa, saa, kære Herre, det er jo Deres egen Skyld! — Gaa Du blot, lille Roland. Jeg beholder Halen, som alligevel ikke duer, og skal komme ned og lave en bedre om lidt!«

Roland skyndte sig ud af Studereværelset, saa hurtigt hans smaa Ben kunde bære ham.

»Naa! Her skal De se!« Detektiven klippede noget af Halen og foldede Papiret ud. »Ingen har læst det, for ingen har set det, eftersom ingen har villet hjælpe ham uden den lille Pige, som heller ikke kan læse.«

»Jamen, hvordan ... hvad vil det saa sige, at j e g er Tyven?«

Detektiven gik helt hen til ham og undersøgte hans Klædedragt nøje.

[S. 18]

»Selvfølgelig! Akkurat, hvad jeg sagde mig selv dernede i Haven, da Papiret var fundet.«

»Hva—?«

Den gamle Herre stirrede med aaben Mund.

»De har været uforsigtig, Hr. Godsejer! Vi fandt jo det klæbrige Stof paa Deres Skrivebord, husker De nok. De har væltet Deres Gummiflaske!«

»Ja i Formiddags, ja vel ... det er rigtig nok ... og hvad saa?«

»Saa er der kommet lidt Gummi paa Skrivebordet — og paa Deres Ærme. Føl selv paa Tøjet! De kan baade føle og mærke det endnu.«

»Naa ja — og hvad saa —?«

»Hvad saa? Brevet er jo simpelt hen klæbet til Ærmet, da de rejste Dem for at følge med Pigen op til Deres Frue. Deroppe har De selvfølgelig ikke haft det med, da hun i saa Fald havde opdaget det. De har tabt det ganske kort efter — herude paa Gangen, hvor Roland legede, og hvor han netop har fundet det, og i bedste Tro lavet Dragehale deraf. — Til yderligere Betyggelse vil De forøvrigt kunne se, der har været lidt Gummi paa Papiret!«

Den gamle Herre undersøgte nøje det sammenkrøllede Dragebrev og gav med Et Detektiven Ret.

Saa glad blev han, at han trods Campnells Protest, vilde op med de 2000 Kr., som den trygge Samvittighed rigeligt var værd. Der hjalp ingen Naade og Forestillinger.

[S. 19]

En Time efter sin Ankomst rejste da Grev Campnell tilbage igen. Og Godsejeren glemte aldrig hans Ord om »først og fremmest de simpleste Muligheder«.

II. — EN FRYGTELIG NAT.

[S. 20]

Kapitel I.

(En Mumie?)

Det var i Juletiden.

De kom bærende paa en lang 6 Fods Kasse. Onkel holdt i den ene Ende og en lurvet Fyr i den anden.

Men da de naaede ind i Studereværelset, snublede Onkel, og Kassen faldt med et Brag paa Gulvet.

Manden ved den anden Ende blev kridhvid af Angst.

»For Guds Skyld!« gispede han. »Pas dog paa, hvad De gør!«

Jeg forstod ikke hans frygtelige Angst og spurgte mig for ved Aftensbordet.

»Sig mig, Onkel — hvad var der i den Kasse?«

Han betænkte sig lidt og saa vist paa mig.

»En Mumie!« svarede han.

[S. 21]

Forfærdede gentog vi alle Svaret i Munden paa hinanden.

Onkel fortsatte: Forleden var en omrejsende Fyr kommen hertil med en Mumie, og han havde nu lejet den, for dermed at more Julegæsterne i Morgen!

»Og den Mumie ligger dér i Kassen?« spurgte Tante forskrækket.

»Ja vist gør den det! Men den er laaset forsvarligt, min Engel, saa Du skal ikke være bange. Naa, at holde Generalprøve i Aften er vel ikke værd?«

»Uh nej, lad dog være!« gyste Tante. »At Du i det Hele kan finde paa den Slags Ting, det er jo omtrent, som havde man et Lig i Huset!«

Men Onkel smilede: »Kære, vær nu lidt fornuftig! Manden, der foreviser Mumien, skulde rejse i Julen; det Skind, han vidste ikke, hvor han skulde anbringe sin Mumie imens. Saa var det, jeg tilbød, den kunde staa her hos os.« Onkel saa atter hen til mig. »Er saa din Nysgerrighed tilfredsstillet, lille Agnes?«

Da jeg var ved at gaa i Seng kom Clara ind til mig.

»Skal vi gaa over og se paa Mumien?« hviskede hun.

»Det kan vi jo ikke. Hørte Du ikke Onkel sagde, at Kassen var laaset.«

[S. 22]

»Vi kan da se paa Kassen i hvert Fald,« svarede min Kusine.

»Studereværelset er jo ogsaa lukket, Clara!«

»Jamen, Nøglen ligger i Fa'rs Frakkelomme — kom, lad os se ad!«

Kort efter kom hun virkelig tilbage med den.

»Det kunde da være voldsom Grin, Agnes, at se, hvordan en Mumie — tænk Dig en rigtig Mumie — saa ud. Fa'rs og Mo'rs Soveværelse ligger jo langt herfra. Ingen kan høre os, selv om de sidder oppe og venter paa Grev Campnell, som kommer i Nat.«

Hun stak Nøglen i Laasen og lukkede op. Der var mørkt i Studereværelset.

»Vent her!« Hun skyndte sig efter et Lys.

Vi fik det tændt og saa os om. Paa tre Stole hvilede Kassen — en ækel Tingest at se paa.

»Den ligner jo en Æggekasse!« lo Clara. »Kom her!«

»Nej lad være! Lad den blot blive staaende.«

Men Clara vilde paa Opdagelse. Hun satte Lyset paa Kassen og bankede paa Laaget.

»Mumie! Er Du død eller levende?« hviskede hun.

Den var lukket med en almindelig Laas, men vi havde jo ingen Nøgle.

»Hvor tung mon den er?«

[S. 23]

Før jeg kunde forhindre det, havde hun løftet i den ene Ende.

Lyset paa Laaget begyndte at glide. Jeg vilde gribe det. Det lykkedes ikke.

I et Nu faldt det paa Gulvet og sluktes.

Clara blev saa angst, at hun slap sit Tag i Kassen. Den ene Stol væltede, og Kassen faldt paa Gulvet med et Brag.

Dér stod vi i Bælgmørke!

Kapitel II.

[S. 24]

(I dødelig Angst.)

»Clara dog, hvad har vi gjort?« hviskede jeg uhyggelig til Mode.

Hun rystede over hele Legemet. »Jeg tror, vi har vækket Mumien! Aa Gudskelov, Hr. Campnell er her i Julen!«

Og virkelig: I Mørket hørtes med Et en underlig Lyd, noget som en uhyggelig Stønnen, der fik Angstens Sved frem paa vore Pander.

Famlende os frem gennem den uhyggelige Stue, naaede vi Døren, kom ud og laasede udvendig fra.

Nøglen tog vi med og for af Sted til Claras Soveværelse.

Jeg skulde sove deroppe — derom var vi uhyre enige.

Vi fik baade Lys og Lamper tændt. Clara var hvid som et Lagen. Først da vi havde siddet lidt, begyndte hun stakaandet:

»Næ — var det dog ikke forfærdeligt!«

[S. 25]

»Lad være at tale om det, Clara!«

»Jamen, hvad var det dog? Tror Du virkelig, det var Mumien?«

»Mumier kan da ikke stønne!«

»Jo, de kan!« Clara nikkede energisk. »Vores Lærer sagde det en Gang, jeg kan tydelig huske det. Han sagde noget om, at En var bleven levende efter saadan 1000 Aar, eller — tror Du, den kan gaa omkring om Natten?«

»Ti nu stille, Clara. Lad os bare komme i Seng og falde i Søvn.«

Men vi kunde ikke sove. Da vi havde ligget en halv Times Tid, bankede det sagte paa Døren.

Vi laa ganske stille ...

»Hører Du ikke, Clara? Er Agnes der?« Det var Tantes Stemme.

»Ja vi sover heroppe begge to. Vi er saa trætte.«

»Trætte!« Grev Campnell lo udenfor, og Tante tyssede. »I har naturligvis haft nogle Narrestreger for! Ja ja, Godnat da, smaa trætte Væsener, jeg vilde blot hilse paa jer!«

Saa gik de igen.

Næppe var de borte, før Clara begyndte: »Skulde vi i Grunden ikke have sagt dem, at det er os, der har væltet Kassen?«

[S. 26]

»Nu er det i hvert Fald for sent.«

»Jo men, Grev Campnell sover ved Siden af. Vi kan sige det til ham, naar han om lidt gaar til Sengs.«

Saa laa vi igen tavse. Langsomt gik de Nattetimer. Ingen af os sov.

»Clara?« hviskede jeg en Gang. Nu maatte jeg sige det.

»Ja!«

»Kan Du høre det?«

»Ja —« stønnede hun. »Det lyder, som det var nedenunder.«

»Det er fra din Fa'rs Studereværelse!«

»Jeg tror det ogsaa ...«

»Hvad skal vi gøre?«

Clara var grædefærdig.

Det lød, som om noget faldt. Derpaa en Stønnen saa frygtelig.

»Aa, Agnes, Agnes!« Clara hvinede i vilden Sky.

Resolut sprang jeg op.

»Hvor gaar Du hen?«

»Blot ind og kalder paa Grev Campnell. — Nu ma vi have fat paa ham!«

»Jeg vil med, jeg tør ikke være herinde alene.«

Vi tog Morgenkjole paa og gik hen til Værelset.

[S. 27]

Flere Gange bankede vi paa. Og atter hørte vi Lyden nedenunder. Vi rystede af Skræk.

»Naa! Hvad er der løs?«

»Aa, kære Hr. Greve, skynd Dem!« bad Clara. »Jeg tror, Mumien gaar dernede.«

»Hvad for noget?«

»Aa skynd Dem, skynd Dem ...«

»Nu skal jeg komme, lille Tosse!« lo Greven og stod op af sin Seng.

»Hvad i al Verden er der løs?« Han stod i Døren. »Mumien? Er I tossede?« Han stirrede paa os. »Hvordan er det I ser ud?«

»Hør da! Hør!« Jeg greb ham i Armen.

Han lyttede. Med et Smil gik han ned ad Trappen. Vi fulgte ham i tre lange Skridts Afstand.

Da vi naaede Studereværelsets Dør, opdagede vi, at Nøglen var glemt deroppe. Saa maatte vi alle tre tilbage igen.

Atter stod vi da nede ved Døren og lyttede. Der var nogen, som græd derinde.

Greven satte Nøglen i Laasen. »Pas paa, Lyset ikke gaar ud!« Han aabnede Døren.

Stønnen og Jamren blev tydeligere end nogensinde.

[S. 28]

»Kom saa med Lyset!«

Han greb det hastigt.

En Skikkelse stod midt i Værelset, svajende frem og tilbage med forfærdelig Stønnen. Den var indsvøbt i gult Stof fra Hoved til Fod.

Detektiven gik hen imod den.

»Hvad skal det betyde. Er De rigtig klog?«

»Aa Tak, Tak, det var godt, De kom, Herre!« klagede Skikkelsen.

»Ja vel! Jeg tænkte jo nok, det var et Fruentimmer! Det Arbejde holdt Mandfolkene ikke ud.«

I det samme bankede det paa Vinduet udenfor.

»Lizie!« raabte en Stemme derude. »Er det Dig!«

»Aa det er min Joe, det er min Joe!« stønnede Kvinden og krøb stønnende hen mod Vinduet.

»Saa—saa! Tag det med Ro!« Detektiven lagde blidt sin Haand paa hendes Skulder og holdt hende tilbage.

»Lad nu være at lave flere Narrestreger i Nat! De unge Piger er jo ved at dø af Forskrækkelse.«

»Det er min Mand! Aa Herre, vær god, lad mig gaa.«

Detektiven betænkte sig lidt. Saa lukkede han Vinduet op for hende og fulgte selv bagefter.

[S. 29]

Derude stod Manden i den hvirvlende Snestorm.

»Gaa I nu bare i Seng!« smilede han til os. »Lad være at vække nogen. Det hele er jo Narrestreger, ser I jo nok. I Morgen skal I faa Historien at vide.«

Kapitel III.

[S. 30]

(Nød bryder alle Love.)

Det blev den mærkværdigste Historie, jeg i mit Liv har hørt, som Grev Campnell fortalte os næste Dag.

Mumien var gift med en Mand ved Navn Joseph Bushell, der saa omtrent havde været Jorden rundt i alle Slags Professioner! Hans sidste Spekulation havde antaget en Mumies Skikkelse. Han havde købt den i London for en billig Penge — eller rettere for sine sidste — i den sikre Tro, at han ved Hjælp af den ville kunne skabe sig en Formue.

Hans Tanke var at udstille Mumien i Skoler og paa Markedspladser, men Spekulationen viste sig ganske mislykket. Tilsidst maatte han pantsætte Mumien for et usselt Beløb.

Da disse Penge var brugt, var det han henvendte sig til min gemytlige Onkel, der elskværdigt engagerede ham og hans Mumie for en Pris, Staklen selv fandt særdeles tilfredsstillende. Henrykt for' han til Pantelaaneren for at indløse den mod at betale, saa snart han fik Pengene af Onkel efter Benyttelsen, men den tarvelige Fyr vilde ikke vide noget som helst af Forretningen. Pengene først!

[S. 31]

Dreven til Fortvivlelse udfandt da Bushell en Plan, der rent ud var genial.

Da han ikke længere havde nogen Mumie, besluttede han at lade sin Hustru agere. Han gav hende en mystisk, gul Sækkedragt paa og haabede at kunne holde Publikum tre Skridt fra Livet af hende, saa den altfor kritiske Undersøgelse udeblev.

Da Ægteparret tilmed stod blottet for det allernødvendigste til Nattelogi, fandt Manden paa, at sætte den formodede Mumie i Kasse ind hos Onkel allerede Aftenen i Forvejen, medens Manden selv vilde klare sig for Natten, som han kunde bedst.

Hele Natten vandrede da Hr. Bushell omkring Huset som en hvileløs Aand, skønt det var frygteligt Vejr, Snestorm og bidende koldt.

Konens Arbejde var dog endnu frygteligere i Fængslet, hvor Laaget med de tætte Tremmer gav lige den nødvendige Luft.

Clara, der væltede Kassen, satte Kronen paa Pinslerne. Ved Faldet var en stor Træsplint trængt ind i hendes Skulder, og Smerten var frygtelig. Intet Under, at Staklen vaandede sig.

Imidlertid — den virkelige Mumie blev alligevel udstillet. Næste Dag kørte Detektiven med Manden til Pantelaaneren og fik Skatten indløst. [S. 32]

Selvfølgelig var det kun en Voksfigur, men den morede dog vore Julegæster — særlig da de fik Forspillet at vide og hørte, hvor belejligt Grev Campnell var kommen som vor svorne Ridder.

III. — DEN FORSVUNDNE HUSTRU. [S. 33]

Kapitel I.

(Selvmord eller —?)

»Ærede Grev Campnell!

Hvis der er en Smule menneskelig Følelse i Dem, kommer De straks! Aldrig har et Menneske været i større Nød. Jeg véd hverken ud eller ind — maaske har jeg allerede været Skyld i et Mord? Jeg bønfaller Dem om at komme uopholdelig!

Deres meget ærbødige
Cyril Majendie.«

Detektiven vilde gaa, men i Døren mødte han Hr. Frederik Parker, der for et Aarstid siden havde giftet sig med den amerikanske Millionærdatter, Frk. Scraggs — hvorfor hun tog ham, maa Pokker vide. Han saa meget ophidset ud.

»Grev Campnell, jeg maa straks tale med Dem om en vigtig Sag!« [S. 34]

»For Øjeblikket er jeg optaget. Jeg skal komme, saasnart jeg kan.«

»Vel, saa venter jeg Dem.«

Hr. Parker var allerede kommet et Stykke ned ad Trapperne, da han vendte sig om:

»Jeg har tøvet længe med at opsøge Dem, men der kommer et Øjeblik, da en Mand maa forsvarer sig! Mine Venner troede, jeg giftede mig for Pengenes Skyld«. Den lille Mand klaskede Haanden mod Hjærtet. »Men naar det kommer saa vidt, at hun gaar hjemme fra ved højlys Dag, klædt som en simpel Blomstersælgerske og tiltaler en tilfældig Fyr med lurvet Frakke, tager ham endog under Armen, saa tror jeg, enhver har nok. — Farvel, jeg venter Dem altsaa.«

Da Detektiven naaede hen til Hr. Cyril Majendie, saa denne yderst derangeret ud i Toilettet. Han kom farende ud til Campnell med udstrakte Hænder:

»Kære Hr. Campnell, Gudskelov De kommer ... De er et prægtigt Menneske! Vil De have noget at drikke?«

»Nej tusind Tak!«

Hr. Majendie vilde skænke et Glas Vin til sig selv, men Campnell ytrede: »Gør mig den Tjeneste at lade være at drikke, før De har fortalt mig, hvad der er i Vejen.« [S. 35]

»De har Ret, jeg skal ikke! Har De nogensinde hørt noget om min Hustru og mig?«

»Ikke en Smule.«

»Min Hustru er forsvunden!«

»Ja saa.«

»For en Ugestid siden havde vi en Scene. Vi har altid Scener, men denne var nu særlig ondartet. Det er altsammen hendes Skyld — denne Parkers bandsatte Kone, og det har jeg sagt til Nora. Fru Parker kan aldrig faa hende til at lave Udgifter nok. Men hvor i al Verden skal jeg skaffe de mange Penge fra? Nu har jeg gjort Laan paa 5000 Kr. — skaffer jeg Dem ikke tilbage, er jeg totalt ruineret. Jeg sagde det. Hun græd og jamrede og forsvandt saa ud af Stuen.

Næste Morgen viste hun sig ikke.

Da jeg kom hjem om Aftenen, fortalte Pigerne, at de ikke havde set Fruen hele Dagen. Hendes Dør var aflaaet, og hun svarede ikke, naar de bankede. Jeg brød

Døren op, men hun var dér ikke. Saa i Morges fandt jeg dette i mine gamle Benklæder.«

Majendie viste Detektiven tre smaa Pakker, der indeholdt hendes Ringe og Smykker.

Detektiven undersøgte det. Alle hendes Smykker pakket ind i gammelt Papir fra de Handlende! Hist og her paa Papiret uhyggelige mørkerøde Pletter, der maaske kunde minde om Blod.

[S. 36]

Majendies Stemme blev hviskende:

»Tror De, hun har begaaet Selvmord eller ...«

»Det ved jeg ikke.« Grev Campnell søgte at betvinge et Smil. »Foreløbig beholder jeg Pakkerne!«

Majendies Haand nærmede sig betænkeligt Glasset og Flasken foran dem.

»Lad det nu staa!« kommanderede Greven. »Jeg finder det uhyre sandsynligt, at Deres Frue i Stedet for at være bunden paa Livstid til en fortrukken Mand har vovet et skæbnesvangert Skridt ...«

»Hr. Campnell —!«

»Og jeg finder det ret mistænkeligt, at De efter at have holdt Deres Hustrus Forsvinden hemmelig en hel Uge, prøver at døve Deres Samvittighed i Alkohol.«

Majendie tøvede.

»Hr. Greve ... Havde jeg vidst, De vilde opføre Dem saaledes ... havde jeg aldrig sendt Bud efter Dem.«

»Derfor gaar jeg ogsaa straks«. Detektiven rejste sig. »Jeg skal overgive Sagen til den første Politibetjent, jeg møder.«

»Nej, nej, kære Hr. Campnell, bliv nu! Jeg forsikrer Dem for, De tager fejl! Hvis det er Flaskerne, der generer Dem, skal jeg øjeblikkelig tage dem bort.«

[S. 37]

... Da Detektiven noget efter gik ned ad Trapperne mødte han Tjeneren Neave, der med en hemmelighedsfuld Mine vinkede af ham.

»Undskyld Hr. Greve, men jeg kan fortælle Dem om noget højst besynderligt, der er passeret her i Huset.«

»Naa, og det er?«

Tjeneren gned sine Hænder forlegent.

»Her er kommen en ny Tjener, som hedder Perkins. Han havde nogle glimrende Anbefalinger, skønt Guderne maa vide, hvor han har faaet dem fra, for jeg har aldrig set Mage til Dovenskab og Næsvished! Dag og Nat snusede og kiggede han rundt i hele Huset, og brød sig ikke det mindste om, hvad jeg sagde til ham. Saa i Gaar overraskede jeg ham, da han stod og rodede i det Skab, hvor Hr. Majendie har sine Benklæder.

»Hvad bestiller De der?« spurgte jeg.

»Tæller Herrens Tøj op,« svarede han frækt.«

— Tjeneren blev ved at snakke, og det varede noget, inden Detektiven slap fra ham.

Da han endelig kom ned paa Gaden, betænkte han sig længe og saa sig nøje omkring. Just da han vilde gaa videre, sneg en ung Mand sig ængstelig ud fra Majendies Port.

Uden at se sig om skyndte han sig hurtig bort i modsat Retning af Detektiven.

[S. 38]

Rask som et Lyn vendte denne om og fulgte efter ham.

Idet Fyren drejede om Hjørnet, lagde Grev Campnell sin Haand paa hans Arm. Med Rædslen malet i alle Træk standsede han.

»Saa min Ven, nu har jeg Dem! Hvad skal den Opførsel betyde?«

Detektivens Stemme forskrækkede ham. Fyren stammede: »Det er ikke min Skyld. Jeg hedder Perkins og tjener hos Hr. Majendie. Det er sandt, jeg forsikrer Dem det!«

»Hvorfor lusker De omkring paa Gaden midt om Dagen? Hvorfor er De ikke i Arbejde?«

»Jeg maa ikke. Jeg har endnu ikke været deroppe, skønt jeg skulde møde for to Dage siden.«

Detektiven udspurgte, men Fyren var standhaftig. »Jeg maa ingenting sige,« vedblev han angst. »Siger jeg noget, gaar jeg glip af saa mange Penge, og jeg er saa fattig og har Kone og Børn. Jeg sværger Dem til, jeg har ikke gjort noget ulovligt. Ikke det

fjærneste!«

Detektiven betragtede ham nøje. Saa slap han ham med et pludseligt Smil.

»Ja, ja; De er fri, indtil videre. Nu prøver vi, om De siger Sandhed!«

Kapitel II.

[S. 39]

(Den ny Tjener.)

En Times Tid efter kørte Grev Campnell i Droske af Sted til Majendies Hjem. Tjeneren Neave lukkede op.

»Er Herren hjemme?«

»Herren er gaaet i Seng.«

»I Seng! Paa denne Tid af Dagen —?«

Detektiven fandt ganske rigtigt Majendie liggende i sin Seng med Tæpperne op om Ørene — og tudbrølende.

Detektiven fik ham rusket op og klædt paa i en Fart, saa ned ad Trapperne og i Drosken med ham, altsammen før det stod ham egentlig klart, hvad der skete.

»Hvad skal jeg gøre, Greve? Jeg tror, Folk paa Gaden peger Fingre af mig,« var det første, han mælede. »Maaske har de fundet min Kone et eller andet obskurt Sted ...«

»Ja, De skulde have været mere elskværdig mod hende, kære Herre!«

[S. 40]

»Nej, nej, De tager fejl, men ... men Greve? Hvor ... hvor kører vi hen? Jeg synes vi holder udenfor Parker!«

Detektiven sprang ud i en Fart.

»Bliv, hvor De er! Jeg skal tale et Sekund med Hr. Parker!«

Idet Greven naaede op mod Trappen, kom Parker farende ned, synlig indigneret.

»Naa ... ja, det var saamæn paa Tide, de indfandt Dem. Herregud, Menneske, det er jo en Sag af den yderste Vigtighed.«

Detektiven smilte: »Saa ud med Sproget. Nu har De mig jo!«

Med de Ord tog Greven den lille Mand venskabeligt under Armen, og før han fik Tid at gøre Modstand, var han puttet ind i Drosken.

»Kør Kusk, alt hvad De kan, De ved jo hvorhen!«

Atter af Sted. Hvem af de to Fremmede, der var mest forbavset, er vanskeligt at sige. Parker talte først.

»Hr. Greve! Hm! Maa jeg spørge ... hvor tør De ... putte mig ind i denne modbydelige Kasse sammen med saadan en ... en Abekat.«

Majendie rømmede sig advarende.

Parker forsøgte at rejse sig, men Greven tvang ham tilbage.

[S. 41]

»Sid nu roligt et Øjeblik, lille Ven!«

Majendie skelede til Parker:

»Min Kone er myrdet, at De ved det!«

»Myrdet?« Parker stirrede. »Myrdet? Hun er vel bare forsvunden? Hm, maaske burde man misunde Dem. M i n Kone forsvinder ikke saa let ... men more sig kan hun med en mørkhaaret Æventyrer ...«

»Ja, hende var det, der ødelagde min.«

»Naa det tror De, gamle Fyr! Nej, D e r e s modbydelige Kvinde af en Kone....«

Detektiven tyssede paa de ivrige Herrer. Kort efter standsede Vognen i en snæver Gyde udfor et lille Hus med en Bagerbutik og andre Smaahandlende.

»Værsgod, mine Herrer, kom saa!«

Nølende krøb de to Fjender ud af Vognen. Spørgende saa de paa hinanden.

Døren til Huset stod aaben. Detektiven drev dem op ad snævre Trapper. Der var kun én Sal og én Indgang.

Ingen Navneplade paa Døren.

Detektiven betænkte sig lidt.

Døren var gammel og skrøbelig. Med et kraftig Tag rev han Laasen op.

Værelset, de kom ind i, var alt andet end indbydende.

[S. 42]

Parker gjorde atter Spektakel. »Hvad i al Verden er det for et hæsligt Rum. Er De gal, maa jeg spørge?«

Detektiven tvang dem til at forholde sig rolige. Saadan gik en halv Times Tid.

Pludselig for Detektiven op.

»Stille! Der kommer nogen!«

Lyden af Fodtrin hørtes paa Trapperne.

Parker aabnede nysgerrigt Døren paa Klem.

Men næppe havde han gjort det, før han gispende for tilbage. »Død og Pine, det er jo min Kone, klædt ud som ordinær Blomsterpige! Gaa ind i den anden Stue, aa gør det ...«

Majendie løb til Døren og kiggede nysgerrigt.

»Hvad Pokker — min nye Tjener! Nej, føj, Deres Kone har en modbydelig Smag! Manden er jo snavset og brun som en Neger.«

Parret kom ind.

Parker for dem i Møde.

»Ja saa lille Frue, d e r fandt jeg Dig!«

Majendie saa maalløs paa sin Tjener:

»I Sandhed! Jeg beundrer din Beskedenhed, Perkins! Det maa jeg sige, løbe bort med en Guldfugl!«

Detektiven kom til.

»Maa jeg saa have den Ære, Hr. Parker, at forestille Dem for Fru Majendie!«

Han gik hen mod den snavsede Tjener.

[S. 43]

»Kan De ikke kende Deres egen Hustru, Majendie?«

Der blev ganske stille.

Saa en Lyd — halvt et Suk, halvt en Latter: Perkins, »den nye Tjener«, rev Parykken af, og der viste sig et Brus af gyldne Krøller.

»Aa Cyril, at baade Du og Parker virkelig har mistænkt mig for noget slemt med en Tjener! Det er jo bare den velsignede Valnøddesaft paa Kinderne.«

Majendie saa forvirret ud: »Jamen ... hvad siger Du ... jamen det er dog virkelig et meget ondartet Puds!«

»Kæreste Cyril, jeg har jo gjort det for din Skyld alene. Ja netop! Da Du sagde, Du vilde være ruineret, hvis Du ikke kunde skaffe de 5000 Kr., m a a t t e jeg jo finde paa noget. Saa løb jeg over Gaden til Fru Parker. »Marie«, sagde jeg. »Skal vi vædde?«

Det vilde hun.

»Vi vædder om, at jeg skal kunne gaa som Tjener i mit eget Hus en Uge, uden at Cyril skal kende mig.«

»Er Du gal«, sagde hun.

»Hvor meget vædder vi?«

»En ordentlig Masse — 5000 Kr., Du har jo Penge nok.«

Her afbrød Fru Parker:

[S. 44]

»Ja, jeg vidste jo, Majendie havde særlig god Brug for de Penge, men jeg vidste ogsaa — Hr. Majendie! — at Deres Kone er parat til at gøre alt for Dem, for jeg kender hende ud og ind!«

Pludselig vendte hun sig lidt vredt mod Grev Campnell:

»Hvem er De, med Forlov? Hvordan har en Fremmed kunnet opdage vore Intriger, der var godt nok fundet paa?«

Greven bukkede: »Det var de, Frue. De har virkelig skjult Dem paa et lidet iøjnefaldende og tarveligt Sted. Men De ved, for en Detektiv maa den Slags Ting nu

til Dags være Bagateller — og er det da ogsaa, heldigvis.

Den rigtige nye Tjener, Hr. Perkins, var jeg saa heldig at træffe. Han turde ingenting sige af Frygt for derved at tabe en udsat Belønning. Jeg nænnede ikke heller at lede ham i Fristelsen. Foreløbig forstod jeg, der maatte være Kvinder med i Spillet. Kvinderne bruger de fleste Bestikninger, men kommer jo ogsaa lettest til Pengene. Jeg lod ham løbe, altsaa. Først vilde jeg prøve Adressen paa det Papir, hvori Deres Smykker laa gemte.«

»Det Papir —?«

»Ja.« Han tog det gamle Indpakkingspapir op af Lommen. »Et af Smykkerne laa jo indsvøbt i Papir med Konditorens Firmamærke, der bor her i Huset. Har de allerede glemt det, lille Frue?«

[S. 45]

Ja, det havde hun. Men nu huskede hun godt, de to Veninder havde købt Kager dernede....

»— Og sparsommeligt anvendt Papiret!«

»Men alt det andet Papir omkring de andre Pakker?« lød det ærgeligt fra Fru Majendie.

»— Var ikke fra Konditoren, Frue, men kunde maaske have givet Oplysninger, i Fald det gamle Ord mod Sædvanen havde vist sig bedragerisk: »Hvor søde Sager er, holder Kvinderne til!««

Saa bukkede han høfligt for Selskabet og overlod dem til Idyllen.

IV. — ET GAADEFULDT INDBRUD.

[S. 46]

Kapitel I.

(Hvem er det?)

Grev Campnell var lige kommet sig efter et Influenzatilfælde, da hans Tjener en Dag meddelte, at den unge Grev Georg Carman meget gerne vilde tale med ham.

Det slog straks Detektiven, at Grev C. saa endnu mere nervøs ud end sædvanlig.

»Forbandet Historie sidste Nat, Hr. Campnell! Indbrudstyveri, Pokker til Affære!«

»Er det alt, hvad De har at fortælle?«

»Ja naturligvis — er det maaske ikke tilstrækkeligt?« Han satte sig. »Ser De, Indbrudet gælder Villa »Azalea«, hvor min Veninde, Frk. Tonny Darling bor.«

Detektiven kendte baade Hus og Dame.

Greven fortsatte: »Juwelene er stjaalne, dem, jeg har givet hende! — Jeg har givet en syndig Havn Penge for dem i sin Tid, for hun maatte jo have dem ... Naa, det er ikke det værste!«

[S. 47]

»Hvad da?«

»Jeg kan min Sandten ikke gaa til det bornerte Politi i denne Affære. Kan jeg stole paa Dem?«

»Selvfølgelig. Gaa nu bare til Sagen!«

»Godt.« Greven rokkede lidt paa Stolen. »Jeg har i sin Tid givet hende et skriftligt Ægteskabsløfte, som hun gemte paa Bunden af sit Juvelskrin. Skrinet er borte! Hvad skal jeg gøre? Netop nu, da min Familie endelig har fundet et passende Parti til mig ...«

Detektiven saa i Tankerne Faderen, Greven til Hammersmith's Ansigt — denne gamle, korrekte Adelsmand.

»Ja, vel er det ubehageligt for Dem ...«

»Mellem os sagt, Hr. Detektiv!« Greven rykkede sin Stol nærmere og hviskede: »Har hun og jeg været lidt uenige i den senere Tid. Det skulde slet ikke forbavse mig, om hun selv er Tyven! Altsaa blot har foregivet Indbrudstyveriet og givet en af sine Venner mit fatale Ægteskabsløfte som Vaaben imod mig.«

»Har De noget at holde Dem til i den Opfattelse?«

»Ikke Spor; men jeg kunde tænke mig det.«

»Hvem bor i Huset foruden Frk. Darling?«

»Hun bor der alene med sin Tjenestepige.«

»Hvad savnes foruden Dokumentet og Smykkerne?«

»Det aner jeg ikke. Jeg ved kun, hvad hun har fortalt mig. Jeg kommer lige derfra. Aa, hun er vist frygtelig snedig.«

Detektiven rejste sig.

»Ja ja — jeg skal komme ud paa Villaen, saa snart jeg faar Tid. Maaske vil De møde mig derude.«

»Ja — jo, det skal jeg. Tak, skal De have!«

Og saa gik han.

Tjeneren havde næppe lukket den forvirrede unge Greve ud, da han meldte Detektiven nyt Besøg. Det var en Herre, som nægtede at opgive Tjeneren sit Navn.

»Spørg, hvad han vil mig?«

En hæs Stemme afbrød Konferencen mellem Campnell og Tjeneren.

»Det skal jeg nok selv fortælle Hr. Greven!«

Svaret kom fra en Fyr, der uden videre havde listet sig ind.

[S. 49]

Detektiven maalte ham — og genkendte en bekendt Bandit, Hiles. Tillige var Fyren ophidset og kanonfuld.

»Gaa blot!«

Tjeneren gik.

»Hvad vil De? Men hurtigt!«

Fyren var en lille undersætsig Proletar paa de 24. I den ene Haand bar han en almindelig sort Haandtaske. Han saa ud til at være indædt rasende, i Øjeblikket næppe ved sin Forstands fulde Brug.

»Ja, dér gaar han!« Fyren kiggede ned paa Gaden. »Pas paa, han ikke bilder Dem for meget ind. »Grev Georg Carman« kalder han sig — jo, han er en dejlig Kavalier!«

Detektiven begyndte at more sig.

»Kender De ham?«

»Ja vist gør jeg saa. Hans Fader ejer Millioner, og saa gaar Sønnen rundt og tager Brødet af Munden paa ærlige Folk.«

»Saa—aa? Hvad har han da gjort?«

»Gjort! Han har spillet mig et Puds saa gement, som jeg ikke havde nænnet det overfor en blind Hankat. Jeg ved godt, han har været her, jeg har passet paa ham nede paa Gaden. Han kom for at fortælle, at der havde været Indbrud paa den Rønne, han kalder Villa »Azalea«. — Nu skal jeg fortælle Dem, hvem der har gjort det, skønt jeg ikke vilde sige ham det. Jeg har gjort det!«

[S. 50]

Detektivens Munterhed voksede.

»De er en aaben Karakter, maa jeg sige! De gjorde altsaa sidste Nat Indbrud paa Villaen?«

»Ja naturligvis! Jeg har hørt, De kalder Dem Detektiv!« Han lo haanligt: »Hvem tror De er bange for Dem? De ligner en gemen Politibetjent.«

»Ja, mon De ikke havde Brug for saadan en, kære Mand?«

»For min Skyld gerne! Jeg kommer i Hullet alligevel. Jeg længes snart efter det! Jeg skal nok svare til, hvad jeg har sagt.«

Manden betænkte sig lidt, saa fortsatte han:

»Jeg har gjort Forstudier derude paa Villaen en Maanedstid, for naar jeg gør en Ting, saa gør jeg den grundig.

Det er Pokkers solidt bygget, det Skur. Naa, sidste Nat stod Slaget! Da jeg havde taget, hvad jeg vilde, besluttede jeg at gaa gennem Vinduet i et lille Værelse med hvide Vægge, men paa et Bord derinde opdagede jeg Flaske og Glas. Selvfølgelig vilde jeg have en Slurk og satte min Taske fra mig. — —

Og saa kan De tænke Dem, Herre: Da jeg stod dér i Mørket og vilde til at vederkvæge mig, blev Værelset pludselig oplyst af et væmmeligt Skær, og jeg saa Grev Carman selv staa og stirre paa mig.

[S. 51]

Det hele varede kun et Øjeblik — baade Synet og Lyset. Men jeg havde set nok. Jeg ønskede ikke at blive længere og maaske tvinges til at give en Forklaring og sprang saa ud gennem Vinduet.« Dermed saa han udfordrende paa Campnell.

»Vil De virkelig bilde mig ind, at Carman saa Dem, men intet Forsøg gjorde paa at nappe Dem?«

»Det var han vist kommen skidt fra. Men han har gjort det, der er meget værre! — Da jeg kom hjem og vilde aabne min Taske for at glæde mig ved mine huggede Skatte, var jeg lige ved at faa et Tilfælde. Jeg havde fyldt Tasken med dejlige Diamantsmykker og andre Juveler — og nu skal De se, hvad jeg fandt i den!«

Han satte Tasken paa Bordet og aabnede den.

Det var unægteligt et besynderligt Indhold for en Indbrudstyv.

»Har De maaske nogensinde set Mage?« vedblev Tyven. »Gammelt Brød og Flæskestumper og afgnavede Kødben og Osterskorper ... som om jeg havde været en forsulten Fyr, der trængte til et usselt Maaltid.«

[S. 52]

»Maa jeg spørge: mener De, man paa Villaen har taget Smykkerne ud af Deres Taske og lagt dette i Stedet?«

»Jeg mener ganske simpelt, at min egen Taske er bleven snappet. Denne Taske ligner kun min! Jeg saa det først, da det var for sent. Det er naturligvis denne modbydelige Greve, der har gjort Ulykken! At han kunde nænne det ...«

Kapitel II.

[S. 53]

(Damen.)

Villa »Azalea« laa i en Skov og var omgivet af de høje Træer.

Frk. Darling var en meget smuk Dame, og hendes Klædedragt var altid stilfuld og luksuriøs. Hun kunde til Tider være kold som Is, og netop i Dag, da Detektiven kom, var Damen i en af sine mest tilfrosne Stemninger.

Hun laa paa en Sofa i sin elegante Dagligstue. Da Tjenestepigen lukkede ham ind, betragtede hun ham ligegyldig.

»Hvad skylder jeg Æren ...«

»Et Indbrudstyveri, der skal være foregaaet her sidste Nat.«

»Ja saa,« lød det ligegyldigt. »Carman har nok sendt Bud efter Dem. Han kunde saamæn have sparet sig Ulejligheden, for jeg kender det Hele.«

»Gør De det, Frøken? Er der da opdaget noget nyt?«

[S. 54]

»Næ —. Der er nemlig ikke noget at opdage. Tror De maaske, Carman kan narre mig? Indbrudstyveri!« Hun lo paa sin kolde, spottende Maade. »Han er selv Indbrudstyven.«

»Saa—aa?«

»Ja, havde han været i Pengetrang, havde jeg tilgivet, hvis han tog mine Juveler. Men dette! At stjæle sit eget Ægteskabsløfte til mig —.«

Detektiven satte sig til Ro.

»Maa jeg spørge, Frk., har De en Fortegnelse over de Juveler, der er forsvundne?«

»Ja, det har jeg da rigtignok. Det skal han nok faa at føle, hvis han pantsætter dem.«

»Blev De vækket sidste Nat?«

»Nej, jeg maa tilstaa, han var lydløs i Vendingen. Skønt, det er jo meget muligt, han har haft en Medhjælper.«

Der blev ringet paa Entréklokken.

»Det er vist Carman.« Campnell vendte sig mod Frøkenen. »Det vil jeg sige Dem: han er uskyldig!«

Frøkenens Kulde syntes pludselig at forsvinde. Nervøst fo'r hun op fra Sofaen.

»Hvad mener De med det?« Øjnene gnistrede.

»Hvad jeg siger.«

»Aa, I Mandfolk!« Hun stampede i Gulvet. »I gaar med hinanden gennem tykt og tyndt og tror, I kan narre os Kvinder. Men engang imellem tager I ligegodt fejl. Sig De blot til ham, at giver han ikke Dokumentet tilbage senest i Aften, gaar jeg til hans Fader, saa skal vi se!«

[S. 55]

Frøkenen gik majestætisk hen mod Døren. Da hun naaede den, viste Carman sig. Han stirrede paa hende.

»Er der noget i Vejen?«

»Aa, lad vær' at skab' Dig,« svarede Frk. Darling og forsvandt ud af Stuen.

Carman gik hen til Detektiven og hviskede: »Tror De, hun har gjort det?«

»Hun siger, det er Dem selv!«

»Mig? — Jeg har ikke været her i Nærheden hele Natten.«

»Er De sikker paa d e t?«

Manden slog Øjnene ned for Detektivens skarpe Blik.

»Ja selvfølgelig er jeg sikker —«

»Vis mig lidt omkring, hvad?«

»Ja gerne. Der er for Resten ikke noget at se.«

Undersøgelsen var da ogsaa hurtig tilendebragt.

»Det skal være her, Fyren brød ind,« berettede Carman, da de stod i det hvide Værelse.

Detektiven undersøgte det: Værelset var lille med et Bord i Midten, hvor Drikkevarerne sandsynligvis havde staaet, da Fyren satte Tasken fra sig.

[S. 56]

Detektiven bemærkede sig, at Vinduet vendte ud mod Haven. I Vindueskarmen laa et Laterna magica-Apparat.

»Har Manden efterladt noget Tegn paa sin Nærværelse?«

»Det tror jeg ikke.« Carman saa ned i Gulvet.

»Det er for Resten grinagtigt at male et Værelse med saadan kridhvide Vægge, hvad?« Detektiven betragtede ham forskende.

»Hun vilde have det. Det gav saadan Kølighed. — Er De saa snart færdig med deres Undersøgelser?«

»Ligestraks, kære, tag det med Ro! Blot jeg endnu maa se Værelset, hvor Skrinet med Ægteskabsløftet og Juvelerne staar.«

»Ja—a? Det er hendes Soveværelse! Jeg tror, hun er derinde, det plejer hun i hvert Fald at være, naar hun er i ondt Lune.«

»Naa, hun gaar vel nok ind paa at lade mig se Værelset under disse Omstændigheder.«

Carman tvivlede og fik Ret. To Gange maatte de banke paa Døren, inden hun svarede.

»Jeg ved virkelig ikke, Carman, hvorfor Du gør Dig saa megen Ulejlighed med det Ægteskabsløfte, eftersom det ligger i din egen Lomme,« vedblev hun.

[S. 57]

»Tonny, jeg sværger ...«

»Aa, lad være. Det har Du gjort saa ofte. Kv i n d e j æ g e r, D u e r!«

»Men Tonny, hvor kan Du sige det!« Ordene syntes virkelig at gaa ham til Hjærte, bemærkede Detektiven ... »Jeg, der elsker Dig saa inderligt ...«

Grev Campnell gik videre frem i Soveværelset.

Der var meget elegant. Den dominerende Farve var lyserød Silke. Paa Bordet stod et dejligt Ruslæders Skrin.

»Er det Deres Smykkeskrin, Frøken?«

»Ja, luk De det bare op! Indbrudstyven —« et Blik paa Carman, »har allerede brækket Laasen i Stykker.«

Detektiven aabnede det.

»Han har da efterladt sig en Del, den gode Indbrudstyv.«

Damen fo'r derhen: »Har han ladet n o g e t ligge?« Hun stampede i Gulvet og vendte sig mod Carman. »Det har Du gjort! Du har gjort det b a g e f t e r! Du vidste godt, jeg havde en Fortegnelse, og saa blev Du bange.«

Carman stirrede maalløs paa Skrinet. Ja, virkelig! Der var propfuldt af Juveler igen!

»Jeg tror slet ikke, de har været borte,« kom det tørt.

[S. 58]

»Maaske mit Ægteskabsløfte ogsaa ligger der, hvad?« lød Frøkenens spydige Svar.

Frk. Darling trykkede paa en Fjeder til et hemmeligt Rum, men dette var og blev tomt.

»Du har selv gemt Ægteskabsløftet. Vist har Du saa!« paastod Carman.

Detektiven gik hen mod Døren.

Lidt efter kom Pigen ind.

»Ringede De, Frøken?«

Detektiven svarede:

»Det var mig, der ringede. Undskyld, Frøken, jeg tog mig den Frihed!«

Saa vendte han sig prøvende mod Pigen: »Det var en stor Fejl af Dem, at lægge Juvelerne tilbage igen. De havde gjort bedre i at tillade Hr. Hiles at tage dem med sig.«

Pigen saa ud, som hun ikke forstod et levende Ord.

Detektiven vendte sig alligevel mod Frk. Darling: »Det er hende her, Frøken, der har lagt Juvelerne tilbage. Dokumentet har hun endnu i sin Varetægt.«

Pigen var usædvanlig smuk. Nu trak hun sig tilbage.

»Det er Deres Rival, Frk. Darling!«

»Men hvorfor tror De dog det?« Frøkenen stirrede ganske uforstaaende.

[S. 59]

Detektiven trak paa Skulderen.

»Hvorfor? Selvfølgelig, fordi hun er en Besvimelse nær alene ved min fingerede Mistanke. Alle Juvelerne er jo i Skrinet — der mangler kun Ægteskabsløftet.«

»Nej, nej ...« Frøkenens Ære var truet. »Saadan er Carman ikke ... en Tjenestepige!«

»Kvindejæger, sagde De før, Frøken! Det kom mig unægtelig ogsaa lidt overraskende.«

Detektiven betænkte sig et Øjeblik. Men da han saa, Pigen ikke benægtede, men stod saa underlig flov og forvirret, fortsatte han stadig prøvende:

»Hun har i længere Tid haft gode Øjne til det Ægteskabsløfte, som De — Haanden paa Hjærtet, Frøken! — har været lidt indiskret med. Planen, hun har udtænkt for at faa det fat og dog forhindre, at Mistanken faldt paa hende, har været ganske snild. Hendes Fejl er blot, at hun har været for hurtig til at dække sig.«

Frk. Darling stirrede stift paa Pigen, der var blussende rød.

Detektiven fortsatte med stigende Sikkerhed:

»En Fyr, der hedder Hiles, Indbrudstyv af Profession, har i længere Tid haft i Sinde at gøre Indbrud paa Villa »Azalea«. Erfaringen har lært ham, at det første Redskab er en Tjenestepige, der lader sig udspørge. Men hun har selv af visse Grunde villet til Fadet og har da udpumpet og benyttet ham. Hun har glat væk ladet ham stjæle, men har under Dække af h a n s Bedrift selv stjaalet Ægteskabsdokumentet.«

[S. 60]

»Det er Løgn!« fnysede den stakkels Pige indigneret over Beskyldningen.

»Ja saa.« vedblev Detektiven roligt. »Sidste Nat brød Fyren ind. Skønt han ikke vidste det, ventede Pigen ham. Hun lod ham roligt tage Juvelerne, men da han vilde ud gennem Vinduet til Værelset med de hvide Vægge, saa han en Flaske med Spiritus, som Pigen havde sat der, eftersom hun tilfulde vidste, at Fyren er en tørstig Sjæl.

Hiles gik naturligvis i Fælden. Han satte Tasken med det kostbare Indhold fra sig, og fyldte Glasset, mens han slukkede sin Tyvelygte.

I samme Øjeblik byttede Pigen, som hele Tiden havde holdt sig skjult, hans Taske med en anden, hun havde parat, og samtidig tog hun Hætten af den Laterna magica, jeg før saa staa i Værelset og som — det undersøgte jeg — i et Nu kan gengive et stort Billede af Grev Carman (til slig Morskab er jo Væggene hvide)!

Den bestyrkede Indbrudstyv, som ikke anede sligt, blev naturligvis bange og skyndte

sig bort. Pigen beholdt altsaa Tasken med Smykkerne og manglede naturligvis Mod til ikke at lægge dem tilbage. Men Ægteskabsløftet har hun endnu.« [S. 61]

»Nej, jeg har ikke!«

»Vist saa! De har det jo hos Dem i dette Øjeblik!«

Pigen rystede over hele Legemet.

»Kom med det, ellers sker der en Ulykke!«

Mekanisk knappede Pigen sit Kjoleliv op.

Detektiven snappede et Stykke Papir fra hende.

I samme Øjeblik gav hun et Skrig fra sig og faldt om paa Gulvet i hysterisk Graad.

Men Detektiven rakte Papiret til Frk. Darling.

Det var virkelig Ægteskabsløftet.

V. — DEN STJALNE TRAKTAT.

[S. 62]

Kapitel I.

(I Udenrigsministeriet.)

Den Agtelse, Grev Campnell nød selv i de højeste Kredse, skyldtes fra først af Sagen angaaende den stjaalne Traktat.

Da han naaede Udenrigsministeriet, knapt 5 Minutter efter at være bleven allarmeret ved Ilbud, blev han straks vist ind til Kontorchefen, Kammerherre Horsam.

»Tak, fordi De kommer saa hurtigt! Det drejer sig om en meget vigtig Traktat med den mexikanske Regering, som er bleven stjaalet herfra Kontoret, omtrent lige for Næsen af mig.«

»Har Kammerherren Mistanke til nogen bestemt?«

»Ja—a? Her er netop det prekære Punkt. Vi har ikke alene Mistanke, vi har noget, der nærmer sig stærkt til Sikkerhed.« Han lænede sig over Bordet hen mod Detektiven og sænkede Stemmen: »Vi har altfor megen Grund til at tro, at Tyven er Panamas Regeringsbefuldmægtigede.« [S. 63]

Detektiven begyndte at forstaa Kammerherrens Bekymring.

»I det Tilfælde forstaaer jeg altsaa, at De ikke saa meget ønsker Tyvens Anholdelse som Traktatens Tilvejebringelse.«

»Fuldkommen rigtig! Vi kan dog ikke godt arrestere en saadan Mand —. Først og fremmest maa vi undgaa Skandale. Han er anbefalet Regeringen som Don Joaquim de Coronads. En anden Sag er, at vi tvivler lidt om, det altid har været hans Navn.«

Han saa paa Detektiven med et meget sigende Blik: »Jeg tror egentlig ikke, han har stjaalet Traktaten for sin egen Skyld, men derimod i den Hensigt at sælge den, eller paa anden Maade at stille den til Disposition for den Regeringsbefuldmægtigede fra Caracas. De aner ikke, Grev Campnell, hvad det er for mystiske Repræsentanter, vi til Tider har med at gøre, naar det gælder Sydamerika.«

Kammerherren fortsatte: »Den høje Herre fra Caracas er Don Martinez Sutieraez. Jeg skal endnu blot bemærke, at mens han taler spansk og engelsk med en tysk-amerikansk Accent, taler hans Kollega de Coronads kun engelsk, og det med stærk irsk Dialekt.« [S. 64]

Den stjaalne Traktat indeholder en Klausul, der har en speciel personlig Henvendelse til Caracas Manden Sutieraez og til Sager, hvori han er stærkt interesseret. Han har uden Tvivl haft Mistanke om, at denne Klausul eksisterede, og da han vidste, det var af Vigtighed for ham at faa hurtig og nøjagtig Kundskab om dens Indhold, har han faaet de Coronads, som er hans personlige Ven, til at skaffe ham den.«

Dermed tav Kammerherren.

»Ja ja — det fremgaar jo næsten direkte af Deres Ord, at Coronads er Tyven.«

»Ja desværre! Traktaten var bleven sendt tilbage af Dronningen. De Regeringsbefuldmægtigede fra Panama og Caracas ankom pludselig sammen og

forlangte paa en noget paatrængende Maade straks at komme i Audients.

De blev vist ind til mig. Ministeren selv er jo borte for Tiden. Audientsen var alt andet end behagelig. Hen mod Slutningen trak Caracas Manden mig hen i en Vinduesfordybning under Paaskud af, at han havde noget at sige mig i Fortrolighed. Mens jeg stod der med ham, husker jeg godt, at den anden fingererede ved Papirerne paa mit Bord. Først da de var gaaet, opdagede jeg imidlertid, at det var den meksikanske Traktat, Fyren havde stjaalet. Det er unægteligt det frækkeste Tyveri, jeg nogensinde har oplevet.«

[S. 65]

»Hvornaar fandt det Sted?«

»Det er ikke en Time siden!«

»Saa er der altsaa Mulighed for, at Traktatens Indhold ikke er kendt af Caracas Repræsentanten endnu.«

»Maaske, men jeg tror det næppe. Han trænger vist til hurtig Meddelelse.«

»Hvordan ser den Caracas Herre ud? Hvordan er han personlig?«

»Aa — en Mand omkring de 40 med sort Haar, Whiskers og et arrogant Ydre. Høj og kraftig som De selv; han ser ud, som han havde herkuliske Kræfter.«

»Og den anden?«

»Omtrent paa samme Alder, men spinkel, nervøs ... lidt feminin maaske. Ærlig talt, Grev Campnell, jeg tror, de begge er indfødte Evropæere, som i mange Aar har boet i de forenede Stater og dér har opnaaet deres Stillinger ved de hyppige politiske Konflikter.«

»Hvor bor Panama Fyren?«

»I en meget beskeden Bolig i Notting-Hill. Den anden bor finere paa Westbourne-Terrace. Jeg tror, ingen af dem er velhavende, men Æventyrere, som er komne til England i det Haab at kunne forbedre deres egne Finanser paa Bekostning af deres respektive Regeringers. Der er kommen mange Diplomater fra Sydafrika i den Hensigt. Hvis Regeringen i Meksiko faar at vide, Caracas Agenten har skaffet sig Kundskab om Traktatens Indhold, vil vi faa store Ubehageligheder.«

[S. 66]

Detektiven rejste sig for at gaa.

»Naa, Hr. Greve — hvad vil De saa gøre?«

»Skaffe Dem Traktaten tilbage, naturligvis.«

»Ja, men husk paa: Kun, hvis De faar den s t r a k s, hjælper De os. Den er skrevet paa Spansk, og Panama-Manden kender vistnok uhyre lidt til det Sprog. Vi har kun Udbytte af Sagen, hvis vi faar Traktaten tilbage, inden den anden har haft Fingre i den.«

»Selvfølgelig.«

Detektiven sagde Farvel og gik hen mod Døren, men blev pludselig staaende.

»Kammerherre! Gives der her i Ministeriet Tilfælde, hvor Hensigten helliger Midlet?«

»Hm —?« Kammerherren forstod ham. »Udenrigsministeriet paatager sig selvfølgelig intet Ansvar for Deres Undersøgelser. Det kan vi ikke.«

[S. 67]

»Aa nej — saamæn.«

Detektiven gik med et Buk.

Da han var forsvunden, mumlede Kammerherren smilende: »Han vover saamæn det værste —!«

Og han fik Ret.

Kapitel II.

[S. 68]

(Hos Panama-Repræsentanten.)

Som Kammerherren havde oplyst, boede Panama Diplomaten i en yderst beskeden Bolig i Notting Hill. Man skulde ikke have troet, det var en Gesandtskabsbolig: Daglig- og Spisestue i et, og et Soveværelse ovenpaa. Det var det Hele.

Panama Diplomaten havde netop endt sit beskedne Middagsmaaltid og sad nu alene ved Vinduet i triste Betragtninger:

Panama Staten stod paa svage Fødder. Fik han ikke snart de Penge sendende, begyndte det at blive svært ubehageligt. Nu havde han allerede Salær for 4 Maaneder til Gode, men telegraferede han atter, fik han ganske simpelt hen intet Svar. Han kendte sit Land.

Manden tændte sig en Cigar og fik Whisky frem:

»Nej, jeg skulde have gjort som Gustav! Han har lejet sig en dejlig Villa og lever paa Gæld. Han skylder saamæn mange tusinde bort.«

[S. 69]

Han lagde sig tilbage i Lænestolen: »Men godt nu alligevel, jeg fik Fingre i den Traktat! Flot gjort Du, ikke saa tosset! Han stjal den i Ministeriet, men jeg stjal den fra ham. Og han aner det ikke! Jeg sagde jo til ham, jeg ikke havde den. Min Sandten skal han betale rundeligt for at faa Lov at kigge deri med sine tyske Tyve-Øjne. Skade blot, jeg ikke først kan læse den selv. Men Spansk kan jeg jo ikke! Ja—a forsøge kunde man jo ...«

Manden var ifærd med at rejse sig, da et Reb blev kastet over Hovedet paa ham bagfra og med mærkværdig Behændighed slynget et Par Gange rundt, saa han var bundet fast til Stolen, inden han fik sig rejst.

Foran ham stod en høj Mand, iført lang, mørk Ulster, smøget op om Ørene, en stor blød Hat paa Hovedet og sort Maske, saa Ansigtet var fuldstændig skjult. Han holdt en Revolver tæt ind mod hans Pande.

Da Panama Diplomaten var kommen sig af sin første Forbavselse, begyndte han:

»Det er en nydelig Opførsel, Gustav. Hvorfor kommer Du ind ad Vinduet og gebærder Dig saaledes?«

Den mystiske Herre svarede med karakteristisk tysk-amerikansk Accent:

»Synes Du, Slyngel af en Diplomat?«

[S. 70]

Joachim — Panamagesandten — saa sig forvirret om.

»Ti stille dog! Hvorfor skriger Du saa højt; de kan høre det ned paa Gaden.«

Caracas Manden lo blot.

»Og hvad skal det betyde at krybe indad Vinduet og liste Dig bag mig? Har Du maaske taget dine Fødder op, siden jeg ingenting har hørt? Hva'? Svar dog! Hvad skal det Pjankeri sige, at binde mig til en Stol?«

»Du er dejlig, saa uskyldig — ikke?«

»Er det Traktaten, Du mener? — Jeg skal være ærlig overfor Dig, Gustav. Jeg løj før, da jeg sagde, jeg ikke havde den. Jeg puttede den i en Fart i Lommen; Du skulde selvfølgelig have den i Morgen igen.«

»Eller nu med det samme, hvad?«

»Ja ogsaa det, saa inderlig gerne —«

Joachim saa spørgende paa den anden, der stod fornummet og tavs.

»— Men Du glemmer da ikke, kære, at give din Ven en Ubetydelighed i Gratiale for al hans Ulejlighed?«

»Staar der noget i Traktaten om mig?« spurgte Gæsten i en truende Tone.

»Ja, blot jeg vidste det. Jeg kan jo ikke læse det forbandede Sprog.«

[S. 71]

»Hvor er den da?«

»Næ, lille Gustav, saadan gaar den nu ikke ...«

»Hvor er den, siger jeg?«

»Du er saa rask paa det, Gustav. Og der er ... ja, noget sært i Din Stemme, jeg ikke rigtig kender. Hvor meget giver Du for den?«

»Spøg til Side nu! Hvis Du ikke inden 6 Sekunder siger, hvor den er, faar Du 6 Pistolkugler i Hovedet. Det er Alvor!« Den anden truede atter med Revolveren.

»Naa, hvad, vi er vel ikke i Caracas ...«

Gæsten tog atter Revolveren bort og begyndte at pille omkring ved de forskellige Sager i Værelset.

»Lad være at rode i mine Sager! Rører Du nogetsomhelst, raaber jeg om Hjælp; saa er Du færdig.«

Den anden undersøgte uforstyrret.

Don Joachim skulde lige til at brøle om Hjælp, da den anden greb ham i Struben med

den ene Haand, mens han med den anden svingede noget over Fyrens Næse og Mund til Trods for hans Modstand.

Og virkelig: Joachims Øjne lukkede sig. Lemmerne faldt viljeløst sammen, men Rebene holdt ham fast til Stolen. Endnu nogle krampagtige Trækninger, saa blev han helt stille ...

Chloroformen havde virket.

Kapitel III.

[S. 72]

(»Diplomaten.«)

Det var lidt senere paa Aftenen. Udsendingen fra Caracas kom for at besøge sin Kollega fra Panama.

»Har Du travlt?«

Panama Diplomaten svarede ikke.

Den anden kom nærmere, men stirrede nu forbavset paa, hvad han saa.

»Men hvad i al Verden ... er Du fuld Joachim?«

En nærmere Undersøgelse fik ham dog til at tvivle ogsaa paa det. Men død da? Død i Stolen? Nej, han rører sig heldigvis!

Caracas-Herren rystede ham let: »Jim, er Du vaagen? Lad mig tage det Reb bort! Hvad betyder alt dette her?« Han skar Rebet over. Men næppe havde han gjort det, før Vennen fik Overballance og næsegrus styrtede ned mod Gulvet.

Den anden stirrede forvirret.

Men Faldet havde nok virket og atter sat Blodet i Cirkulation. Lidt efter slog Panama Diplomaten i hvert Fald Øjnene op og saa sig forvirret omkring.

[S. 73]

»Er Du daarlig, lille Jim?«

»Er Du her endnu, dit Afskum!«

»Ja, naturligvis er jeg her.«

»Og Du griner af mig?« Han forsøgte at rejse sig.

Langt om længe lykkedes det. Vennen vilde stadig hjælpe, men Jim skubbede ham fra sig og truede med knyttede Hænder:

»Bliv, hvor Du er!« Med usikre Skridt famlede han hen mod Døren, drejede Nøglen i Laas og stak den i Lommen.

»Hvorfor lukker Du Døren?«

Den anden forstod stadig ikke en Tøddel af hele den besynderlige Opførsel.

»For at forhindre Dig i at komme ud — denne Gang kan Du vel ikke benytte Vinduet.«

»Vinduet, nej Vorherre bevares«, lo Vennen, da Joachim lukkede det med et voldsomt Brag.

Saa stampede han i Gulvet:

»Frem med Sproget! Har Du taget den?«

»Hvad for en?«

»Aa, skab Dig nu ikke, uappetitlige Tyveknægt. Har Du taget Traktaten?«

Ved Lyden af Ordet »Traktat« foregik der en pludselig Forandring i den andens Udseende.

[S. 74]

Han blev uhyre ivrig med et:

»Ja vel! Nej det var Dig, der huggede den før. Du har den! Nu kommer Du med den!«

Diplomaten fra Panama begyndte at lede paa Hylder og Borde efter sin Traktat, mens han skældte den anden al Hæder og Ære fra.

Til sidst greb han en Revolver og truede løs.

Caracas Diplomaten afbrød:

»Hør kære, det ser virkelig ud, som der var en Misforstaaelse mellem os!

Hør nu! jeg sagde: der er en Traktat, jeg gerne vilde se. Du svarede: jeg skal skaffe den! — Jeg skulde saa efter Aftalen tale med Kammerherren, og Du skulde imidlertid stjæle den.«

»Jamen Du stjal den jo bagefter fra mig! Før, da Du kom ind ad Vinduet!«

»Vinduet? Hvad vil det sige? Jeg er ikke kommen ind ad noget Vindue.«

»Ja vel! Du vil bilde mig ind, den er bleven borte, for at Du kan forlange en større Pris for den. Ja ja, da! Hvad vil Du have?«

»Jamen, Du har den jo selv i din Lomme!«

»Nej, ved Du nu hvad —!«

Den ene beskyldte den anden, det blev saaledes ustandseligt ved, indtil de sloges som Rasende.

[S. 75]

»Lad vær', lad vær' ... sig mig da med et Ord, hvad Tid skete alt dette her med Vinduet og Rebet og Flasken? Jeg kan jo bevise, at jeg først er gaaet hjemme fra, et Kvarter før jeg kom.«

»Nej, ved Du nu hvad! Lyve kan Du, men jeg —«

Og atter druknede de to Diplomaters Forhandlinger i det kraftigste Slagsmaal, hvor Revolverne knaldede.

Kapitel IV.

[S. 76]

(Atter i Udenrigsministeriet.)

Det var næste Morgen.

Kammerherren vendte Visitkortet, som om han havde haabet at finde nogle Ord paa Bagsiden, der kunde give lidt nærmere Oplysninger.

»Hm — hvem siger De, det er, som vil tale med mig?«

»Gesandten fra Caracas.«

Kammerherren tav. »Hm — hvad vil nu han?« tænkte Manden. »Er der mon flere af vore Papirer, han interesserer sig for?«

Han vendte sig atter mod Assistenten.

»Aa vær saa venlig at vise ham ind til mig. Men bliv herinde! Tag Deres Arbejde med.«

Et Øjeblik efter traadte en høj, slank Herre ind.

»Ja, Kammerherren ser, jeg kommer hurtigt igen!« Akcenten røbede Tyskeren. »Men Sagen er af Vigtighed, det drejer sig om en Traktat —«

[S. 77]

Kammerherren spidsede Øren.

»Saa—aa?«

»Ja, det er angaaende Traktaten med Mexico ... Ja, jeg ved ikke, forstaar det slet ikke ... jeg fik den med blandt de mange andre Papirer, Kammerherren gav mig.« Og han rakte ham et Dokument.

»Hm — tak! Maa jeg spørge, opdagede De det, da De var gaaet herfra?«

»Ja, heldigvis —«

»Og har beholdt den indtil nu!«

»— Ja, siden i Aftes, Hr. Kammerherre! Ministeriet holder jo ikke aabent om Natten —«

Kammerherren stirrede paa ham, der var noget i hans Væsen og Stemme, som —

»Hvad Fanden —! Grev ...?«

»Ganske rigtigt, Hr. Kammerherre!« afbrød den maskerede Detektiv og tyssede med Tegn og underlige Blikke.

»Jamen kære, saa sig mig ... forklar Dem dog —«

»Hvad vil De vide? Jeg har allerede givet Dem Traktaten tilbage. Jeg giver dertil mit Æresord paa, at ingen, som kunde læse den, har set den.«

»Men hvordan har De faaet fat i den, Menneske?«

[S. 78]

»Det har jeg jo sagt Dem. Ved en Fejltagelse! Men naturligvis, er det et Tilfælde, hvor Ministeriet intet Ansvar kan paatage sig. Nu har De den jo forøvrigt tilbage i bedste Behold.«

De saa paa hinanden.

Kammerherren forstod ham med Et: Det gik jo aldrig an at røbe det fjærneste i en Assistents Nærværelse. Sagen maatte ende paa denne naturlige Maade: Panama-Gesandtten bragte den undskyldende tilbage — Punktum. I alle andre Tilfælde blev jo Ministeriet kompromitteret.

Altsaa skiftede Kammerherren Rolle i samme Nu:

»Ja Gudbevares. Tak skal De have! Nu husker jeg forøvrigt godt, jeg ved en Fejltagelse fik den lagt mellem Deres Papirer. — Aa ja, med fremmede Gesandter i vore Dage har det ingen Nød. Altid Gentlemen til Fingerspidserne. I gamle Dage var det en anden Sag.«

Grev Campnell bukkede.

Kammerherren fortsatte til Afsked:

»Farvel! D'Hrr. gør mig altsaa Fornøjelsen i Aften Kl. 6. Det er rent privat, en lille Middag i Ro ...«

Og saadan blev det. Hjemme hos Kammerherren, hvor ingen forstyrrede, gav Grev Campnell Forklaring over sin Fremgangsmaade i denne pinlige Sag, der nu havde fundet sin ubetalelig gode Afslutning.

[S. 79]

VI. — DEN SNEDIGE HERREDSFOGED.

[S. 80]

Kapitel I.

(Den undslupne Fange.)

»En af Fangerne fra Tugthuset er brudt ud i Nat. Jeg vil blot sige Dem det!«

Værten i den lille Landsby saa alvorligt paa de ankomne Gæster, to unge Malere, der agtede at tilbringe Sommeren dér. Selv var han gammel og let at skræmme, men skønt han var Krovært, havde han altid for Skik at advare Folk, naar der var Grund til Advarsler.

De unge Mennesker lod sig dog ikke gaa paa, men fastholdt deres Ønske om at bo der i Sommer. Og derved blev det.

Ved Bordet talte de videre om Sagen.

»Er de paa Spor efter Fyren?« spurgte den unge Landskabsmaler Gray.

»Nej, ikke det fjærneste ...«

[S. 81]

»Er Historien berettet Grev Campnell?« spurgte Kameraten videre og saa interesseret paa Kromanden.

»Grev Campnell — hvem er det?«

»Detektiven! Kender De ikke ham?«

Den Gamle smilede overbærende.

»Naa ham, Privatopdageren, som de bruger, de fine Herrer og Damer derinde i Hovedstaden ...« Den Gamle rystede paa Hovedet. »Han duer ikke i Sammenligning med Herredsfogden herude. Det er en Kærnekarl, kan De tro, der magelig stikker alle deres — Grever!«

»Saa—aa?« Begge de unge Kunstnere lagde Gaflerne og lyttede opmærksomt, for nu begyndte den Gamle at fortælle Historier om Herredsfogdens Opdagertalent. Var det virkelig, som han fortalte, maatte de indrømme, den Herredsfoged var ikke af den almindelige Slags.

Bevidstheden herom virkede ligesom mere betryggende under de øjeblikkelige Forhold. Roligt saa man Fremtiden i Møde, og i de følgende Dage hørte man intet til Sagen.

Kapitel II.

[S. 82]

(Uhyggeligt.)

Gray og Lane, de to unge Kunstnere, skulde ud at gøre Studier i Marken og stod tidlig op.

Vejret var fortrinligt, og Humøret var af samme Beskaffenhed.

Næppe var de to unge Mennesker kommen udenfor Døren, før de var aldeles fordybede i Diskussioner om Kunst. Kun i ren Distraktion fik Hr. Gray Tid til at standse og tænde sin Pibe, som var gaaet ud, fortvivlet over al den lærde Snak.

Han saa sig tilfældigt omkring i det dejlige Landskab ... og syntes pludselig, noget gled ned ad en Høj et Par Hundrede Alen borte. Men han havde ogsaa Solen lige i Øjnene, indsaa Bedraget i næste Nu og gik videre med Diskussionen.

Lidt efter vendte han sig dog atter instinktmæssigt, og nu gav han et Skrig fra sig af Angst.

Lane vendte sig om.

[S. 83]

»Hvad Pokker er der dog, Menneske?« lød det forbavset. Der var nemlig intet at se.

»Ja, jeg ved ikke ...« Gray smilede lidt flov. »Men jeg synes ... jeg synes saa bestemt, der igen var et modbydeligt Ansigt, som kiggede frem over Højen derhenne.«

De stod lidt og ventede ...

»Snak! Du drømmer jo, kære. Du er bange for Fangen. Kom — nu gaar vi videre.«

Lane var atter inde i sin kunsthistoriske Udvikling. Gray hørte opmærksomt efter en Tid — saa maatte han vende sig om igen.

»Jo Du!« Han greb Vennen i Ærmet. »Der kan Du se! Der kryber en Fyr efter os paa alle fire!«

»Tys! Vær bare rolig!« hviskede Kameraten. »Lad ham for Guds Skyld ingenting mærke.«

De gik atter videre, hvert Øjeblik forberedt paa det værste.

Men der skete intet.

»Hvad er det for en Fyr? Saa Du ham rigtigt?«

»Næ — men —« han vendte sig atter ... og udstødte et Skrig af Forfærdelse.

Lige bag ved gik en skummel Fyr, mindst 6 Fod høj, syntes han, og klædt i den afskyeligste Fangedragt.

[S. 84]

Synet var tilstrækkeligt. Vennerne løb af Sted, alt hvad de kunde. Fangen bag efter dem.

De smed Randslerne. Det gjaldt om, at løbe saa hurtigt som muligt.

Men Fangen lod Randslerne ligge og løb af Sted som de andre.

Pludselig snublede Gray og rev Vennen med. Der laa de begge.

Et Glædeshyl. »Naa endelig fik jeg Jer!« grinede Fangen og standsede forpustet.

Gray rejste sig, men tvang sig med Overvindelse til at lade som intet.

»God Dag! Puh, det er frygteligt varmt —«

»Aa, De skal nok faa det varmere —« kom det forbitret.

Gray fortsatte og rejste sig op:

»Naa, naa, De skal saamænd ikke være bange for os. Vi skal ikke gøre Dem noget. Tværtimod vi har den største Sympati —«

Fangen lo og sprang to Fod i Vejret.

»Ha—a—a—a! Jeg er Jim-Slim, Dunde-Morderen! Jeg har myrdet ni Mennesker med denne min højre Haand, og I skal gøre mig Fornøjelsen med!«

Et mere djævelsk Grin end det, der fulgte, skal man lede efter. Og som han saa ud! De to unge Mennesker blev Dværge sammenlignet med ham. Uden Overdrivelse var han sine 6 Fod høj og klædt i Fangedragt ... en snavset-graa Dragt, altfor kort paa alle Ender og Kanter. Benklæderne naaede kun til Knæene, dér kom de bare Ben

[S. 85]

frem. Midt paa Armen holdt Ærmerne op, og en spraglet Skjorte besørgede Resten. Rædselsfuldt uhyggeligt!

I en Fart trak Fyren en Revolver frem og sprang ind mod de to.

»Hvad skal jeg nu gøre ved Jer —?«

»Hvad De skal gøre?« Gray bevarede med megen Anstrængelse sin Koldblodighed, hans Stemme skælvede dog. »Lidt Penge har vi jo hos os ... De kan faa alt, hvad vi har.«

»Penge — fjøj!« Han spyttede haanligt. Atter truede han med Revolveren og smilede ondt. »Tag jeres Frakker af! Naa! En — to —«

Kunstnerne adlød mekanisk og trak Frakkerne af.

Fyren saa paa dem, følte paa Tøjet, men syntes ikke tilfreds.

»Vesten med!« brølede han.

»Jamen, kæreste Herre —« Lane standsede midt i Sætningen. Det hjalp ikke at modsætte sig, Vesten kom af. »Saa vær's'god, maa vi saa være fri?«

Fyren brummede. »Kom med Benklæderne og jeres Strømper! Støvler og Skjorte kan I beholde, Hatten med. Det andet vil jeg have! Lad os ikke skændes, det hjælper slet ikke.«

[S. 86]

Der var ingen Udvej.

De maatte give ham baade Strømper og Benklæder og stod saa dér i bar Skjorte og Hat.

»Hm—m —« For første Gang kom der noget af et velvilligt Smil over det hæslige Ansigt. »Gaa saa 12 Skridt, jeg vil tælle dem.«

De adlød instinktsmæssig.

Fyren betænkte sig lidt. Saa samlede han med et Smil Grays Tøj i Bylt under den ene Arm og Lanes under den anden, og saadan vandrede han roligt tilbage den Vej, han var kommen, uden at sige et levende Ord.

De to Skjorteklædte stirrede efter ham og ventede endnu en Overraskelse.

Men der kom ingen. Den mystiske Fyr forsvandt, og hvor nødigt de vilde, maatte altsaa de to Kammerater skynde sig hjemad i bareste Skjorte ...

Kapitel III.

[S. 87]

(Rettens Folk.)

»Stands, eller vi skyder!«

De var næppe naaet Halvvejen, da de hørte det Raab. Varme og forvirrede standsede de og saa sig omkring.

Paa en Skrænt bagved dem stod et Par Mænd. De befalede i Kongens og Lovens Navn at standse, hvis de Skjorteklædte ikke vilde skydes ned med det samme.

De standsede altsaa.

Politiet kom farende.

»Grib dem!« kommanderede Herredsfogden og svang sin Stok. Betjentene adlød beredvilligt.

»Endelig!« triumferede Herredsfogden. »Stille, ikke et Ord, vil jeg høre! I er Medskyldige! I har laant Fyren jert Tøj for at gøre ham mere ukendelig og maa selv løbe om i bar Skjorte, til I naar hjem. I bor her i Nærheden! I har mere paa jeres Samvittighed! Jeg kan se det paa jer, man narrer mig aldrig.«

[S. 88]

»Kære Hr. Herredsfoged ... vi forsikrer, vi blev overfaldet ... De kan naa Fyren endnu ... han tog vort Tøj ... tvang os med Magt.«

»Med Magt?« Herredsfogden lo haansk. »Ja, der ser jeg atter, I lyver. I ved jo ligesaa godt som jeg, at Fyren er en lille Rad, der ikke opnaar noget med Magt, men altid bruger sin afskyelige List.«

»Han tvang os til det med Magt! Det er sandt! Han har Kræfter som en Bjørn, den Kæmpe, han er —«

»Kæmpe? Sagde De Kæmpe?«

»Ja vel gør jeg det. 6 Fod mindst! Hans Fangedragt var jo alt for lille, derfor maatte vi —«

»Herredsfoged, se der!« Lane afbrød og pegede ned mod den nævnte Mark. »Kan De se, Hr. Herredsfoged, dér er han igen! Vi kan naa ham ... han gaar endnu med vort Tøj under Armen.«

»Ja saa min Sandten!« hviskede Herredsfogden overvældet. »Der er han, ja min Sandten er det ham. Ja, gaa saa blot d'Hrrr.! Tak for Hjælpen, nu skal jeg nok selv klare Resten. Deres Tøj kan De hente hos Inspektøren, eller hos mig, vi siger hos mig —«

[S. 89]

Herredsfogden gav sine Hjælpere et hastigt Tegn, og alle fo'r ned mod Manden under vilde Tilraab om Overgivelse i Kongens Navn.

Først ved Hylene syntes han at opdage Faren, thi først nu smed han Tøjet og løb, alt hvad han kunde.

Betjentene efter! Op og ned over Stubmarken, indtil Fyren snublede, og Betjentene omringede ham.

»Ja, det er ham! Det er ham! Brug blot Haandjærnene!« raabte Herredsfogden stakaandet langt nede fra Vejen og smed sig i Grøftekanten for at tørre den varme Pande og dér oppebie Fangsten.

»I Fangeklæderne! Kan I se dem? Kan I se, jeg fik Ret!« triumferede Herredsfogden, da de bragte Synderen. »Ja saa afsted i en Fart!« Og tilbage gik det mod Fængslet med det værdifulde Bytte. Herredsfogden fløjtede Dansemelodier af Selvbeundring.

»Luk op! Det er Herredsfogden!«

Fængselsporten aabnedes straks.

»Kald paa Inspektøren!«

Inspektøren kom farende i næste Øjeblik.

»Værs'god, Inspektør! Der har de Forbryderen. Som altid har Politiet gjort sin Pligt.«

»Nej er det muligt —?« Inspektøren saa paa Fangen og derfra paa Herredsfogden.

[S. 90]

»Jamen —? Jeg synes, hm ... Fyren her er jo dobbelt saa høj —!«

»Ja vel, vist saa!« Haanligt lød Herredsfogdens Stemme. »Men i Fangedragt, og følgelig ogsaa brudt ud! — Han er vokset en Smule, ja vist, det er bare Forandringen! Den friske Luft har altid en mægtig Indflydelse paa Fanger, det har vi jo læst saa tidt!«

Tonen var sikker og taalte ingen Modsigelse — og alligevel tøvede Inspektøren mod Sædvane.

»Hm, ja — men jeg tror dog ... ja, undskyld, hvis ... men jeg tror, Hr. Herredsfogden alligevel denne ene Gang ...«

»Sig det blot, Inspektør!« lød det pludselig fra Fangen, der ikke havde mælet et Ord før nu. »Anholdelsen er jo grebet helt ud af Luften uden nogetsomhelst Hensyn til det opgivne Signalement.«

Begge Herrerne vendte sig spørgende imod ham. Skægget var borte, Manden var helt forandret.

Grev Campnell stod for dem.

Detektiven havde hermed vundet sin Sag for Ministeren.

Denne havde længe fundet Herredsfogdens Forhørs- og Opdagermethode under al Kritik, (hvor stærkt end visse Folk paa Egnen berømmede ham, i Tillid til Mandens egne Fortællinger om hans Talent) men havde desuagtet som hans Omgangsfælle og gamle Ven trykket sig stærkt for en Henstilling om »Naade og Pension«.

[S. 91]

Nu, i denne Sag, hvor det drejede sig om en farlig Forbryders hurtigste Paagribelse, følte Ministeren sig dobbelt betænkelig over, at lægge alt i Herredsfogdens Haand, og havde da straks henvendt sig til Grev Campnell om diskret Raad og Hjælp.

Resultatet blev, som af Detektiven forudset:

»Paagribelsen« virkede i den Grad kraftig paa Herredsfogdens Nerver, at han umiddelbart efter indgav sin Ansøgning »paa Grund af Alder«, og nu var der intet stødende i, at Detektiven overtog Efterforskningen.

Selvfølgelig førte den til, at den udbrudte Fange efter faa Dages Forløb atter sad forsvareligt indespærret bag Fængslets Mure.

Bagefter forklarede Greven sin uhyggelige Handlemaade for de to unge Kunstnere og fik naturligvis fuld Tilgivelse, da de hørte, det blot havde drejet sig om at konstatere Herredsfogdens komplette Uduelighed.

Men paa Egnen sivede snart Historien ud. Det vakte uhyre Opsigt, at Greven var bleven mistænkt for at være den udbrudte Fange, der var — vokset en halv Alen under sit 2 Dages Friluftsliv! [S. 92]

Men naturligvis — nu forstod man Grunden til den pludselige Afskedsbegæring »paa Grund af Alderdom«.

VII. — SAMMENSVÆRGELSEN. [S. 93]

Kapitel I.

(Beslutningen tages.)

De sad omkring Bordet, en Samling mørke, formummede Skikkelser i det ilde berygtede Baggaards-Hus.

Da Oplæsningen var endt, lagde Oberst Rowan Papiret fra sig:

»Ja, mine Herrer, saaledes er Ordene, hvorved vi hemmeligt forpligter os til at bistaa hinanden i Sammensværgelse mod Krigsministerens Liv ...«

Der var Dødsstilhed. Alle saa ned.

Obersten talte igen:

»Nu mangler der altsaa kun vore Underskrifter ...«

Atter Dødsstilhed.

»Oberst — det er Forbrydelse!« indvendte en enlig Stemme, frygtsomt, forpint:

Men Obersten smilede blot. [S. 94]

Da alle stadig sad stille og tøvende, vedblev han: »Ja ja — saa lægger jeg for!« Og han tog Pennen og underskrev Dokumentet med store Bogstaver.

Saa rakte han det til Løjtnant Sevel, der havde gjort Indvendingen: »Naa, efter R følger vel S —?«

Manden skrev tøvende og med svage Bogstaver. Derefter gik Dokumentet videre gennem den tavse Forsamling.

Major Dyson var den sidste.

»Det koster vel nok mit Hoved«, sukkede han, »men vi maa jo, vi maa jo — —«

Obersten tog Dokumentet og rullede det sammen i en tynd Rulle. Saa greb han sin Stok.

»Efter Aftale gemmer vi saa Dokumentet i denne til Lejligheden anskaffede Stok.« Den var hul, kunde deles i to Dele og fuldstændig skjule det sammenrullede Dokument. »Se saa, mine Herrer«, smilede han til Farvel. »Lad nu blot Regeringen lugte Luntten, hvis den kan det. Husundersøgelse hos Officererne hjælper ikke. Dokumentet er i fineste Sikkerhed. Skal vi være enige om det?«

Det var man. De brødebetyngede Samvittigheder følte sig ligesom lettede.

Oberst Rowan gik hjemad gennem de menneskefyldte Gader. Han saa sig ikke om, optaget som han var af sine egne Tanker. Nu nærmede man sig jo endelig Maalet. I Stilhed var alting planlagt. Endnu et Par Dage, og saa — [S. 95]

Obersten havde mange Ærinder at udrette, og det blev sent, inden han naaede hjem.

Han skulde netop til at gaa ind ad sin Gadedør, da han standsedes af en yngre Mand, der hilste ærbødigt.

»Undskyld, Hr. Oberst! Jeg er udsendt fra »Tiden«, der gaar saa mange Rygter

angaaende en voksende Misfornøjelse blandt Hærens Officerer, og — —«

»Ja, ja, vist saa, vist saa!« Obersten tyssede og lagde sit Ansigt i de alvorligste Folder.

»Vi kender jo Oberstens ansete og meget formaaende Navn,« vedblev Journalisten. »Og havde ment det vilde virke beroligende og have den gavnlige Indflydelse, i Fald De til os vilde udtale Deres skarpeste Fordømmelse — —«

»Ja naturligvis, kære Ven, intet hellere vil jeg jo gøre. Jeg havde netop selv tænkt ... kom, lad os gaa over i Restaurationen herhenne. Dér er vi langt mere ugenerte!«

[S. 96]

Journalisten tog mod Tilbudet. Obersten dikterede sin Regeringsbegejstring, og Journalisten skrev.

Saa pludselig ringede Telefonen. Om Oberst Rowan ikke tilfældigt var der? Opvarteren bragte Beskeden, og der indtraf en ufrivillig Afbrydelse.

Endelig kom Obersten tilbage, og der fortsattes ...

En halv Time efter skiltes man under gensidig Forsikring om dybeste Højagtelse, og Rowan gik hjem, glad ved at have baaret sig saa vellykket ad. Intet kunde jo være kommet bedre tilpas i dette Øjeblik, end netop den Bladneger.

Hjemme modtog hans Datter Maggie ham med stor Utaalmodighed. Nu havde hun ventet saa længe, og Maden ...

»Skidt med Maden!« lo Obersten og gned sig i Hænderne. »Nu er jeg ved Maalet!« Og han viftede med Stokken som med et Banner.

Maggie saa alvorligt paa ham.

»Far! Har Du igen været i det stygge Hus? Aa, at Du vil ... hvad kan Du dog have at gøre der?«

»Saa, saa!« beroligede Obersten. »Der er mange Veje at gaa, kan Du tro, for en Mand, der skal forsvare sit Land — mange Veje, en lille Pige ikke kan fatte!« Han tjattede efter hende med Stokken og gik saa endelig til Bords.

[S. 97]

Næppe var de færdige med Middagen, før det bankede.

Pigen lukkede op og meldte, at nogle Herrer vilde tale med Obersten.

»Saa for Pokker, hvad er der nu —?«

Obersten gik ud i Forstuen. Der stod alle Officererne fra den skumle Baggaardsbygning.

Resolut førte han dem ind i sit eget Værelse og lukkede Døren i Laas.

»Naa, mine Herrer, lad mig saa høre!«

Dyb Tavshed. Alle saa ned.

Endelig tog den gamle Major Ordet:

»Ja, Oberst ... da De var gaaet, blev vi andre tilbage og talte videre om Sagen. Vi — hm — vi er enige om, det var galt! Det er forhastet ...«

»Forhastet?« Obersten studsede. »Hvad vil det sige?«

»Det vil simpelthen sige, vi melder os fra!« erklærede en af de andre, gjort dristigere ved Majorens Indledning. »Vi vil ikke have Del i et Mord, hvor berettiget det saa end maatte være!«

»Nej, vi vil ikke! Giv os Dokumentet tilbage!« lød Stemmerne i truende Kor.

»Dokumentet!« Obersten lo forceret. »Jamen, kæreste Mennesker, jeg har det skam ikke. Ja, det lyder lidt underligt, men jeg har det ikke. — Det er bleven borte.«

[S. 98]

»Borte!« lød det i Kor, og Forfærdelse læstes i alles Ansigter.

»Snak, det er Løgn! I skal ikke tro ham!« protesterede den fornuftigste. »Det ligger i Stokken. Hvor er den? Kom med den, nu i en Fart!«

»Ja, kom med den, hvor er den?« raabte de op.

»Jeg har den ikke, kæreste Venner!« smilede Obersten.

Majoren rev Døren op og skyndte sig ud i Forstuen. De andre bagefter.

»Løgner! Her er den jo! Her er den!« Majoren svang Stokken truende og prøvede at lukket den op.

De andre Officerer samledes om ham. Men hverken han eller nogen anden kunde faa Rede paa Mekanismen.

Resolut satte Majoren da Knæet imod og brækkede den med store Anstrængelser.

Et Papir faldt ud.

Majoren krammede det op med feberagtig Hast. De andre stod tæt omkring.

»Hvad Pokker, det er ... det er —?« Majoren vaklede og tabte Papiret.

En af de andre greb det.

Oberst Rowan forstod ikke den pludselige Forfærdelse, der læstes i alle Ansigter. [S. 99]
Han gik nærmere ... vaklede ...

Papiret var ikke det paategnede Dokument! Et helt andet Papir var det! Med en fremmed Haand stod skrevet Navnene paa alle Dokumentets Underskrivere og nedenunder med store Bogstaver:

„Disse er Forræderne!“

Al Strid og Spektakel holdt op. Atter stod man solidariske. S a m m e n s v æ r g e l s e n m a a t t e v æ r e o p d a g e t ! Hvad skulde man gøre?

Og hvordan i al Verden var det dog sket?

Kapitel II.

[S. 100]

(En fortrolig Samtale.)

En Uges Tid før dette pinlige Optrin fandt Sted i Oberst Rowans Hus, var Grev Campnell bleven kaldt til Krigsministeriet i fortroligt Ærinde.

Han indfandt sig straks og blev modtaget i Excellensens private Kontor.

»Goddag, Hr. Greve. Tak, fordi De kom! Udenrigsministeren har naturligvis anbefalet Dem stærkt, efter Deres fortrinlige Resultat med den stjaalne Traktat, og vi vilde da gerne endnu en Gang lægge Beslag paa Deres Dygtighed.«

Greven bukkede.

»Igen Tyveri?«

»Ak nej, meget værre. En ondartet Misfornøjelse blandt visse af Hærens Officerer, uden at jeg paa nogen Maade har Anelse om de Skyldiges Navne.«

»Disse Navne ønsker De altsaa?«

»Ja! Ministeriet ønsker at vide fuldstændig Besked om, hvad der foregaar bag dets Ryg men —« han saa alvorligt paa Detektiven, »rigtignok saaledes, at de Skyldige ikke selv aner, vi er underrettede. [S. 101]

Forstaa os helt og klart: Deres Opgave maa være den, at skaffe os alle Oplysninger, uden at vedkommende aner det, samtidig med, at De — Midlerne er Deres — forhindrer al Oprør, Sammensværgelse, eller hvad det nu maatte være, ved en eller anden Advarsel, saa vel og behændig rettet, at Oprørerne ikke aner, hvorfra den kommer, men alligevel forstaaer, de er opdaget og af den Grund selvfølgelig indstiller alle videre Oprørsplaner af Frygt for Regeringens Straf.

Kun saaledes kan Sagen faa sin eneste heldige Løsning: diskret gemmer vi Sagen bort, ingen ministerielle Ord, Befalinger, Straffe o. s. v. Ministeriet lader, som om intet er sket, og det intet ondt aner, men Navnene har vi samtidig sikret os, og vor Tavshed bliver det truende Sværd over Syndernes Hoveder, der i hvert Fald forhindrer, at Planerne bringes til Udførelse.« Han tav og saa fast paa Detektiven: »Forstaaer De mig, Greve, eller maa jeg forklare mig tydeligere?«

»Jeg forstaaer Dem fuldtud!« erklærede Grev Campnell og saa tankefuld hen for sig. [S. 102]
»Det er en lidt vanskelig Opgave —!«

»Meget vanskelig! Jeg indrømmer det. Men hvad skal vi gøre? Med Deres Resultat vil det staa eller falde. Jeg personlig har instinktmæssig paa Fornemmelsen, at Uvejret hænger os over Hovedet. Maaske vil Oprørsplanerne mislykkes, naar det kommer til Stykket, det kan jo være ... ja, men Skandalen er der! Sagen kommer frem! Landet og Officers-standen kompromitteres —« Ministeren slog i Bordet, og Brynene rynkedes. »Og det m a a i k k e s k e ! «

»Ja ja, saa maa vi handle,« afbrød Detektiven resolut. »Har De Mistanke til nogen bestemt?«

Ministeren trak paa Skuldrene:

»Hovedmændene maa naturligvis søges blandt de overordnede Officerer, saadan er

det jo altid.«

»Ja vel. Men derud over?«

»Tør Ministeriet ikke have nogen enkelt mistænkt, Hr. Greve.«

»Godt. Det er Infanteriet, Sagen drejer sig om. Der hviskes jo om det.«

Ministeren nikkede.

»Og kan der da være Tale om mere end en Snes fremragende Officerer her?«

Den adspurgte rystede paa Hovedet.

Greven betænkte sig lidt.

»Send mig disse Herrers Adresser i Løbet af en halv Times Tid! Vi maa lade dem alle bevogte, uden de aner det. Ja, dette er nødvendigt som forberedende Øvelse!« lød det bestemt, da Ministeren tøvede. »For Diskretionen paatager jeg mig Ansvar.« [S. 103]

Dermed rakte han Ministeren Haanden til Afsked.

Kapitel III.

[S. 104]

(Forklaringen.)

Omtrent samtidig med, at den uhyggelige Opdagelse fandt Sted i Oberst Rowans Hus, og man dør blev enige om, at opgive al Oprør og forholde sig rolige som Mus, sad Grev Campnell atter i Ministerens Kontor.

Excellensen lyttede til Detektivens Beretning:

»... Jeg udvalgte altsaa en Snes Mand af min lille, hemmelige Garde, paa hvem jeg kan stole trygt, og instruerede dem til at følge D'Hrr. og telefonisk underrette mig om alt, hvad de foretog sig paa deres Ture gennem Byen — ligegyldigt, om det for mine Hjælpere syntes bemærkelsesværdigt eller ej.

Unægtelig fik jeg mange grinagtige Telefonmeldinger og kom nok adskillige Gange paa Vildspor.

I Formiddags f. Eks. opsnuser en, at Oberst Rowan havde bestilt en hul Spadserestok og netop i dette Øjeblik var inde at afhente Genstanden i den og den Butik. [S. 105]

Jeg lod som intet og lod ham fortsætte Spioneringen. Men Stokken gjorde mig alligevel lidt mistænksom.

Jeg gjorde mig ukendelig og begav mig kort efter til Oberstens Hus, hvor jeg udenfor afventede hans Ankomst.

Da han langt om længe indtraf, præsenterede jeg mig som Journalist, der ønskede at offentliggøre hans bekendte, regeringsvenlige Anskuelser.

Han gik straks ind paa Rollen som Fædrelandsforsvarer og bød mig, som beregnet, ind i den overfor liggende Restaurations privateste Kabinet.

Før jeg gik ind, telefonerede jeg imidlertid til min højre Haand: bad ham i Løbet af nogle Minutter forlange Oberst Rowan i Tale her paa Restaurationen og ved alle Midler holde ham ved Telefonen 3—4 Minutter.

Det gik, som jeg ønskede.

Obersten kaldtes til Telefonen, og jeg blev alene i Kabinettet. Jeg for' til Stokken — den mystiske, hule Stok — og fandt ganske rigtigt et Dokument —«

»Et Dokument!« afbrød Ministeren og vaklede. »Hos vor udmærkede Rowan? Er det sandt, Menneske, er det virkelig Deres Alvor?«

Detektiven tog det frem af sin Brystlomme.

»— Tilmed et Sammensværgelses-Dokument med Deres regeringsbeskyttende Oberst som Hovedmand!« Han rakte Ministeren det. »Tja — saadan er det.« [S. 106]

Ministeren læste Navnene med hviskende Stemme og rystende Hænder.

»Sammensværgelse mod mig! I yderste Øjeblik Grev Campnell! Hvordan —« Han rakte ham Haanden i rystet Bevægelse. Dog, i næste Nu stod han atter fattet og med rynkede Bryn.

»Ja, ja — det er meget godt, det er udmærket godt, Hr. Greve, men —! Vi staar jo endnu paa Halvvejen. De har bemægtiget Dem Dokumentet, og det opdages naturligvis meget snart. Hvad saa? Advarslen, den nødvendige Advarsel? Som sagt,

Ministeriet maa jo forblive tavs og lade uvidende.«

»Det sagde De allerede til mig under vor første Samtale,« svarede Detektiven. »Jeg har selvfølgelig taget mig Deres Ord efterrettelig. De afbrød blot, før min Beretning var endt.«

Og han fortsatte med et Smil: »Jeg har givet D'Hrr. den nødvendige Advarsel, uden at de naturligvis aner, hvorfra den er kommen.

Da jeg havde sikret mig det vigtige Dokument, lagde jeg i Stedet et Papir, hvorpaa D'Hrr.'s Navne stod at læse med min fordrejede Skrift. Nedenunder stod Ordene: »Disse er Forræderne!««

[S. 107]

Ministeren stirrede overrasket. Saa pludselig for han hen til Grev Campnell og trykkede hans Haand.

»Ja, jeg forstaar Dem. Vi har vundet Spillet. Nu er jeg overbevist!«

Ministeren fik Ret.

Om Oprør hviskedes der ikke mere. Derimod konstateredes det hurtigt, at næppe fandtes der nu blandt Rigets Officerer ivrigere Regeringstilhængere end de paa Dokumentet optegnede Herrer. Trods Ministeriets Tavshed, gik de jo stadig i Angst og søgte at styrke Aktierne ved eksemplarisk Opførsel.

Detektivens Fremgangsmaade kunde ikke have været heldigere valgt!

VIII. — EN MYSTISK PASSAGER.

[S. 108]

Kapitel I.

(Paa Havet.)

Det skete paa Oceandamperen fra New-York til London.

Fru Horner Joy følte sig ikke rigtig søstærk og laa paa en af Damesalonens Sofaer, men fo'r pludselig sammen, da Døren sagte aabnedes.

En høj, slank Mand kom ind.

Hvem var det?

Hun stirrede paa ham; blandt Passagererne havde hun ikke set ham før. Han var iført graa Sportsdragt, Ansigtet var ligblegt og skægløst, men Øjnene sorte som Kul.

Fruens første Tanke var, at han søgte nogen. Han stod der i Døren ligesom lyttende og dog paa Spring til at flygte, om det gjaldt.

[S. 109]

Det gyste igennem hende, men da han kort efter gik frem i Salonen og nærmede sig hendes Sofa, tog hun endelig Mod til sig:

»Undskyld, søger De nogen her, med Forlov?«

Manden stirrede paa hende med Øjne, der fik hendes Blod til at stivne. Men svare, gjorde han ikke. Derimod gik han atter tilbage, lukkede Døren og forsvandt den Vej, han var kommen.

Fru Joy forstod ikke dette. Uvilkaarligt sprang hun op trods sin Søsyge og flygtede ind til sin Mand i Rygesalon.

»Naa, ja — hvad saa?« spurgte Manden. Han fandt ikke noget mærkværdigt i den hele Beretning.

Ved Middagsbordet saa Fruen sig meget nøje om ved Bordet, men det var hende umuligt at opdage ham. Han var der ikke. Saa spurgte hun Kaptajnen.

»Hvad siger De, Frue? Næ, Spøgelse har vi ikke ombord, hæ, hæ, hæ. De er bare søsyg!« spottede han.

Og derved blev det. Fruen troede virkelig, hun havde set et Spøgelse, og den Nat kneb det for Manden at faa Nattero.

Kapitel II.

[S. 110]

Nogle Dage efter Ankomsten til London gik Ægteparret Joy gennem Regent Street. Det var dejligt Vejr, gennem Gaden bølgede Menneskemassen, Vognene rumlede, Avissælgerne og andre Gadebydere raabte højt. Det var midt i Verdensstadens Tummel og Livlighed.

»Joy!« Fruen greb pludselig sin Mand i Armen ... »Se der! Kan Du se?«

»Hys—s!« Manden tyssede. »Lad dog være at raabe saa højt!«

»Joy, Joy ... ser Du da ikke,« vedblev hun uanfægtet. »Derovre, derovre gaar han jo ... Spøgelset fra Skibet, se!«

Ægtemanden smilede ad sin Kones Barnagtighed.

Men Fruen fo'r tværs over Gaden, ind mellem Vogne og Omnibusser og hen til Manden.

Ganske naturligt saa den Fremmede forundret paa hendes fremstrakte Haand.

[S. 111]

»God Dag, hvordan har De det?«

»Jo, Tak ...« spørgende gengældte han Haandtrykket. »Jeg har det meget godt, men ...«

»Kan De maaske ikke huske mig?«

»Huske? Næ—æ—«

»Jamen prøv!«

Herren prøvede, men uden Held. Han fikserede hende skarpt.

»Næ, jeg kan ikke, Frue ...?« Den høje Mand med det sorte Haar og blege, markerede Ansigt smilede blot.

Ægtemanden stod og saa til. Han forstod ikke et Ord af det Hele.

»Kan De da ikke huske Damperen ... Vores Rejse fra New-York!«

»Damperen — New-York?« Han stirrede uforstaaende paa hende. Endnu værre blev det, da hun beskyldte ham for paa hin mystiske Rejse at være brudt ind i Damesalonen.

»Det er Spøgelset! Jeg ved det aldeles bestemt!« erklærede Fruen og saa triumferende paa sin Mand, der betragtede de to med rynkede Bryn.

Den Fremmede var ikke mindre forbavset ... indtil der pludselig gik et Lys op for ham.

»Ja, det passer, det passer vist altsammen! De maa have set min Broder, Frue! Der er ingen Tvivl. Jeg har rigtignok længe troet, han var død derovre, men ... Jeg tror ikke paa Spøgelser. Ellers vilde jeg sige, De havde mødt hans Genfærd. Det er ganske mærkværdigt —«

[S. 112]

»Ligner Deres Broder da Dem?«

»Om han gør! Vi var Tvillinger og lignede hinanden saa stærkt, at fremmede rent ud sagt ikke kunde skelne os fra hinanden ... Frue, vær saa venlig at følge med, De og Deres Mand ... Jeg skal vise Dem hans Billede, saa kan vi dog maaske faa opklaret, om han virkelig skulde leve. Det er mig jo af højeste Vigtighed at faa det opklaret. Jeg har i den senere Tid saa ofte haft ham i mine Tanker, set ham i Drømme og hørt ham tale ...«

»Saa er det et Spøgelse!« erklærede Fruen bestemt, og man satte sig i Bevægelse til Hr. Stantons Hjem.

Den Fremmede aabnede Døren og førte dem ind i en pragtfuld Dagligstue paa 1ste Sal.

»Vær nu saa god. Frue, nøjagtig at forklare mig alle Enkeltheder i hele denne mystiske Sag!« vedblev Stanton, saa snart man var kommet til Sæde.

Fruen fortalte, alt hvad hun havde set og tænkt om den mystiske Rejsende.

»Ja—a?« Stanton rystede tankefuldt paa Hovedet. »Man skulde jo næsten tro, at han lever, men hvorfor i al Verden er han da ikke kommen herop til mig? Han kunde jo finde mig i Vejviseren, hvis han ikke ... Naa! Nu skal De se!« Han gik ind i den anden Stue og hentede et stort Billede ned fra Væggen.

[S. 113]

»Her er det! Ligner han mig?«

Fru Joy gav et Skrig fra sig. Ligheden var uhyggelig.

Men Ægteemanden smilede skeptisk: »Er De nu ogsaa helt sikker paa, det ikke er Dem selv?«

»Sikker, naturligvis er jeg sikker. Tror De, jeg spiller Komedie i en saa vigtig Sag? — Nu skal De selv se —!« Og han hentede endnu et Portræt af samme Størrelse, men ganske ligt det første. Det var ham selv.

Pavse.

»Hm, besynderligt!« mumlede Ægteemanden. »De var jo ligefrem i Stand til at tage fejl af Dem selv ... Forbavsende, aldrig har jeg set Mage til sligt.«

Midt under alt dette kom Pigen ind og meldte, at en Fremmed var ude og vilde hurtigst muligt have Herren i Tale.

Ægteparret vilde gaa, men i samme Nu kom den Fremmede til Syne. Alle tre udstødte et Skrig af Forfærdelse.

Den nysankomne tyssede, men var synlig nervøs. Alt, hvad han kunde, fo'r han ind i det næste Værelse og lukkede Døren i Laas efter sig. [S. 114]

Et Øjeblik efter stod et Par fremmede Mænd i Værelset.

»Endelig! Nu har vi Dem!« Resolut gik de hen mod Hr. Stanton. Da han selvfølgelig gjorde Modstand, fik han Haandjærnene paa.

»Hvad betyder dette her? Hvad vil De mig?« tordnede Stanton.

Ægteparret skyndte sig bort.

»Hvad vi vil ... Næ, De narrer os ikke, lille Ven«, lo de civile Opdagere. Nu har vi løbet efter Sporet et Par Døgn allermindst ... Saa, følg nu med!«

De skulde til at drage af Sted med Stanton, da Broderen atter viste sig i Døren, blot i en anden Dragt.

Han hyklede den største Forfærdelse og Forbavselse over Anholdelsen.

»Jamen, hvad i al Verden har min Broder da gjort? Forklar Dem dog Mennesker!«

»Naa—aa, det ved De vel nok.« Og nu fulgte Rapporten: Stanton havde været ombord i Damperen fra New-York, havde holdt sig skjult i Lasten og i ledige Timer gaaet paa Tyveri-Tourné rundt om i Kahytterne. En enkelt af Passagererne havde fattet Mistanke til ham, opgivet Signalementet, og paa deres Anmeldelse var Efterforskningen sket kort efter Landgangen. [S. 115]

Den fremmede stirrede paa Stanton:

»Men kæreste Broder! Hvordan kunde Du ogsaa —? Ja — ja?« Han vendte sig smilende til Detektiverne. »Vi maa afgøre Sagen i Mindelighed. Hvor meget vil I have?«

De svarede naturligvis ikke, men Fyren lod sig ikke dupere.

»Skal vi sige 500 Kr. til hver? — Saa, slip ham nu! Herregud, er det noget at gøre saa meget Væsen af.« Han greb til sin Lomme. »Kom! Her er Pengene!«

»Saa for Pokker!« Han rynkede Brynene og truede ad Broderen. »Har Du nu ogsaa stjaalet min Tegnebog?«

»Den ligger i mit Skrivebord. 1ste Rum til venstre,« var Stanton godmodig nok til at svare.

»Og Nøglerne?«

»Her!«

Den mystiske Broder lukkede hurtigt Skuffen op og fandt nogle Sedler i Pengekassen.

»Værs'god d'Hrrr! 500 Kr. til hver!« Han rakte Betjentene dem. »Lad os saa sige hinanden Farvel og Tak for i Dag!« [S. 116]

Opdagerne saa paa hinanden, og virkelig — Pengene overvandt Pligten. Nølede sjokkede de af ...

Men den mystiske Tyveknægt triumferede.

Broderen havde været skikkelig nok til at finde sig i Forvekslingen, ja endog i, at Løsesummen var bleven betalt af hans Kasse. Han glemte helt Ubehagelighederne, saa overvældet var han af den besynderlige Maade, hvorpaa han havde faaet sin længe savnede Broder igen og gennem Politiets Forveksling sin Lighed med ham bestyrket.

Denne Historie fortaltes i Klubben, hvor ogsaa Grev Campnell var tilstede. Hver især havde forpligtet sig til at berette en sandfærdig og spændende Tildragelse.

Historien her gjorde Lykke, kun Detektiven erklærede den for en tarvelig Opdigtelse.

»Ja, ja, men hvis De nu havde haft med Sagen at gøre, hvad vilde der saa være sket?« spurgte Fortælleren.

»Det sad jeg netop og tænkte paa. Naturligvis det eneste sandsynlige: Signalementet var meldt mig. Altsaa agerede jeg — forklædt og maskeret — den fortrinlige Stanton og fik dem alle uden Gnist af Mistro til at tro, at jeg var det. Først, da Betjentene vilde luske af med Bestikkelsen, gav jeg mig til Kende for alle tre Gentlemen.«

[S. 117]

»Jamen, hvordan? Hvordan?« skreg man op. »Hvordan vilde De faa pudset Broderen — Tyveknægten — derop, naar De slet ikke var hans Broder —?«

Detektiven smilede.

»Tror De det var Vanskeligheden?« svarede han.

... Saa kom Turen til ham.

Han betænkte sig lidt og fortalte følgende Historie:

IX. — DEN VELTALENDE PRÆST.

[S. 118]

Kapitel I.

(Overraskelsen.)

»Jo, det nytter ikke, Hr. Kandidat!« vedblev Værtinden helt ud i Entreen. »Pastor Dundas er en usædvanlig veltalende Præst, det skal De ogsaa snart indrømme. Naa, Farvel da, saa længe!«

Kapellanen gik til Præstegaarden fordybet i mange modstridende Tanker.

»Hvad ... Goddag! Er De her?«

Kapellanen for i Vejret og blev blussende rød.

»Frk. ... Frk. Dundas?«

Hvor Stien drejede, havde de mødt hinanden. Begge saa forvirrede ud.

»Siden hvornaar ... jeg mener, hvor længe har De været her?«

»Jeg kom i Gaar, Frøken!«

Hun betænkte sig lidt. Pludselig smilede hun:

»Men Gud, Hr. Carr, De er da ikke den ny Kapellan?«

[S. 119]

»De er — er De Præstens Datter? Er det sandt? Nej, hvor i al Verden kunde jeg ane det?« Og han fortsatte: »Jeg saa Avertissementet i Avisen. Der stod kun: »Henvendelse til Sognepræsten.« Jeg rejste straks, anede ikke, De boede her og allermindst, at Deres Fader var Præst, end sige min egen Sognepræst.«

Den unge Pige saa ned. Hun troede ham ikke helt, og fik Samtalen ledet over paa andre Emner.

»Hvorfor tog De bort fra Cranleigh? Der var dog saa rart!«

Carr smilede lidt bittert.

»Kan De huske Pastor Jarvis? Han er ikke Taler, og han sætter ikke heller Pris paa Kapellaner, der er det. Hans Prædiken kunde kun slaa til i 10 Minutter, og det fordrede han ogsaa af andre. Saa tog jeg derfra, nu en Lejlighed tilbød sig.«

»Ja, det ser jeg unægtelig.«

»— Jeg hører jo tilmed, at Deres Fader skal være saa udmærket en Taler ...«

»Det er han ogsaa! Der er noget i hans Prædiken, synes jeg, der undertiden næsten kan minde om Dem.«

»Saa—aa?«

Hun rødmede, sagde hurtigt Farvel, men yttrede dog endnu en Gang sin Glæde over saa uventet at have faaet sin gamle Ven her til Maedenham.

[S. 120]

Han sukkede. Skønt han var ung og smuk, sukkede han.

Sognepræsten traf han i Studereværelset. En høj, intelligent udseende Mand, som enhver var tjent med at faa til Svigerfader.

»Jeg prædiker altid, Hr. Carr, paa en enkelt Undtagelse nær hver Søndag Formiddag hele Aaret rundt,« begyndte han myndigt. »Jeg lægger naturligvis meget Arbejde i mine Prædikener, saa Aftnerne vil jeg gerne helt have fri.«

Kapellanen bukkede.

Nu kom Fruen ind.

»Hubert! Fru Miller vil gerne have, Du skal recitere »Hamlet« for hende.« Hun forklarede Kapellanen: »Min Mand kan hele Shakespeare udenad, og Milton og alle de andre. Han har saa enestaaende en Hukommelse!«

Kapellanen fandt nogle smigrende Ord og erhvervede sig i den Anledning en Indbydelse til om Mandagen. Der kom altid nogle Venner i Præstegaarden den Dag.

Da han kom hjem efter Visitten, fandt han et Brev liggende, der var eftersendt fra Cranleigh.

»Hvor jeg dog er en Hykler!« mumlede han. »Hvor vilde Præstens her dog foragte mig! Og Mimi — ja, hun mest af dem alle ...« [S. 121]

Resolut lukkede han Brevet op:

»Vær saa venlig at sende os Manuskript Nr. 4: »Hvad skal vi tro paa?« Det er allerede tre Dage forsent! I Følge Kontrakt, er vi forpligtet til at levere vor Klient det senest Mandag Morgen.

Deres ærbødige
Cook & Sable.«

Kapellanen rev Brevet i Stykker.

»En nydelig Maade at tjene Penge paa,« mumlede han videre. »Leverandør af Prædikener til Præster uden Hjærne — hm!« Papiret i Kakkelovnen. »Jeg gad vide, hvem den Klient er, der betaler Firmaet 1000 Kr. om Aaret for mine Prædikener. Han maa da mindst være ligesaa stor en Hykler som jeg.« Han gik op og ned i Stuen. »Men jeg tror, jeg bryder Kontrakten. Jeg vil ikke mere! De Prædikener, jeg skriver, vil jeg selv holde for Fremtiden. Den, jeg sendte sidst, bliver jeg selv nødt til at bruge i Morgen Aften. Der bliver ingen Tid til Forberedelse!«

Søndag Morgen var Kirken fyldt til sidste Plads. Der var ikke Tvivl om Pastor Dundas Popularitet. [S. 122]

»Er der altid saa fyldt, naar Sognepræsten prædiker?«

»Ja altid«, maatte Klokkeren indrømme. »Men Pastoren taler jo ogsaa vidunderligt.«

Kapellanen fulgte Gudstjenesten med dybeste Alvor. Dundas' hele Optræden imponerede ham fra den første Indgangsbøn.

Nu nævnede Dundas Teksten.

Kapellanen lyttede dobbelt interesseret. Den samme Tekst, som han havde valgt i sin sidste Prædiken til Cook og Sable. Dobbelt lærerigt altsaa!

Prædikenen begyndte.

Dundas talte virkelig med ægte Veltalenhed. Intet Manuskript paa Prædikestolen og dog et Foredrag uden Ophold og Famlen. Alle lyttede aandeløst. Selv Kapellanen gjorde det. Da Prædikenen var endt, trak han Vejret dybt og indrømmede: »Ja, en usædvanlig Hukommelse!«

Efter Gudstjenesten fulgte en kort Samtale mellem de to Gejstlige:

»Er De i Stand til at bedømme en Prædiken retfærdigt, Hr. Carr?«

»Ja—a, jeg ved skam ikke.«

»Mellem os — hvad mener De om min Prædiken?«

»Jo—o. De har jo et aldeles glimrende Foredrag ...« [S. 123]

»Ja Foredrag — men Indhold? Indhold, kære, er det vigtigste! Det er altid et af mine Principper.«

»Den Mand,« bekendte Kapellanen, da han igen blev alene, »er sandelig en Karakter!«

En Dame hilste paa ham. Det var Frk. Dundas.

»Hvad synes De saa om Fa'rs Prædiken? Godt, ikke sandt! Jeg synes, netop denne i Dag mindede mig saa meget om dem, De i gamle Dage holdt i Cranleigh.«

»Naa, det tror jeg ikke!«

»Ja hvorfor ikke?«

Men nu viste Sognepræsten sig atter, og Fader og Datter fulgtes til Præstegaarden.

Kapellanen gik hjem til sin Middagsmad. Noget efter kom hans Værtinde ind.

»Ringede De?«

»Næ—æ.«

Hun saa, Maden stod urørt. »Hvorfor spiser De ikke, Hr. Carr? Smager det Dem ikke?«

»Jo, saamæn gør det saa.« Tankeløs gik han i Lag med Maden. Saa skyndte han sig atter til Kirken.

Men hans Prædiken om Aftenen mislykkedes totalt, og Sognepræsten meddelte ham det.

[S. 124]

»De har ikke nøje gransket, hvordan man bør prædike. Jeg havde ventet mig mere, Hr. Carr!«

— I Selskabet Mandag Aften var Sognepræstens Prædikener en Stund det almindelige Samtaleemne.

»Udgiver De snart Deres Bog, Hr. Pastor?« spurgte en ældre Dame.

»Saa—aa? Skriver Præsten paa en Bog?« spurgte Kapellanen interesseret, da Svaret lod vente lidt paa sig.

»Jeg samler mine Prædikener,« svarede Præsten med et overbærende Smil. At Kapellanen ikke engang vidste det! Det stod jo opslaaet b. m. a. S. paa Meddelellestavlen i Kirken.

Pastoren talte videre.

Kapellanen gik ned i Haven. Der gik han ene om i Mørket, følte sig saa fremmed og overset. Pludselig kom en Skikkelse hen imod ham.

»Hvem er det?« lød det barskt.

»Det er mig!«

Nu saa han, hvem det var.

De stod lidt tavse.

Carr rakte hende tøvende Haanden.

Hun tog den, gjorde slet ikke Modstand.

»Mimi! Jeg vidste det godt. Jeg vidste godt, De var Præstens Datter ...«

[S. 125]

»Ja vel!« Hun lo. »Jeg vidste saamæn ogsaa, De var den ny Kapellan ...«

»Hvad ... er det sandt! Aa Mimi —«

Han drog hende til sig og kyssede hende.

»Mimi!« Faderen kaldte oppe fra Vinduet. »Hvad gør Du dernede i Mørket?«

Ja, hvad gjorde hun dog?

Kapitel II.

[S. 126]

(Hvad Dundas' Prædiken formaaede.)

»Forbindelsen mellem os maa ophøre. Jeg kan ikke bruge Dem som Kapellan!«

Præsten sad i Studereværelsets Lænestol med rynket Pande og alvorligt Ansigt.

Kapellanen skjulte sit Smil, men Dundas blev ved:

»Det gør mig ondt at maatte sige det: Deres Opførsel har langt fra været en Gentleman's!«

»I hvilken Retning, om jeg tør spørge?«

Præsten rynkede Brynene endnu stærkere.

»De skyldte mig først og fremmest en Meddelelse om, at De kendte min Datter, før De kom i mit Hus! — Ja vist! Min Datter har som Arv fra sin Moder — maaske ogsaa fra mig — betydelige Fortrin, der giver hende Ret til at stræbe langt højere end til — en theologisk Kandidat af Deres Art.«

»Saa? Ja, det har jeg desværre ikke haft Anelse om.«

[S. 127]

»Men nu har De det altsaa! Vil De blive her, maa De betragte min Datter som fremmed, saaledes som hun i Fremtiden vil betragte Dem!«

»Har hun sagt det?«

Præsten nikkede naadigt: »Hun har ogsaa Lov til at sige det! Hvad i Alverden giver Dem Berettigelser? Som gejstlig er De mislykket, som Prædikant er De under al Kritik. Gudbevares — en talentfuld Mand kan jeg tilgive megen Vildfarelse, men k u n en talentfuld.«

Kapellanen smilede atter.

»Saa er det nok bedst, jeg rejser allerede i Dag.«

»I Dag?« Præsten studsede. »Det kan De ikke! Jeg har saa uhyre travlt i disse Dage, det ved De jo. Det er i Dag allerede Torsdag og — ja, jeg siger det med det samme — De maa prædike paa Søndag til Højmesse, jeg faar ikke Tid til at forberede mig.«

»Skal jeg prædike paa Søndag?« kom det forbavset.

»Ja, det maa De«, lød det nervøse Svar. »Jeg faar ikke Tid, desværre. Gør det, saa godt, De kan ... jeg forlanger ikke mere af Dem. Paa næste Torsdag kan De saa rejse.«

Kapellanen bukkede og gik.

[S. 128]

Hjemme fik han straks Pen og Bøgerne frem. Med megen Alvor gik han til Arbejdet, og efter en Times Forløb var han færdig. Den ønskede Prædiken sendte han til Cook & Sable; vedkommende Klient vilde den altsaa være i Hænde senest næste Middag.

I Kirken om Søndagen var der fyldt til sidste Plads som altid, naar Sognepræsten prædikede. Man anede jo ikke, han i Dag havde Forfald. Han havde for Resten i de sidste Dage til Kapellanen erklæret, at han alligevel godt kunde holde den Prædiken selv, men Carr havde nu forberedt sig, og Sognepræsten maatte lade det blive ved Aftalen.

Kapellanen gik da paa Prædikestolen. Sognepræsten fulgte ham med Øjnene, og vilde næppe tro, hvad han saa: Carr var som forvandlet. Saa sikkert og fast alle Ordene kom! Der var ovenikøbet Lighed med Sognepræstens Prædiken sidste Søndag, og det samme Tema: »Hvad skal jeg tro?«

Alle lyttede, Sognepræsten ikke mindst. Han sad med stive Øjne og aaben Mund, som hørte han et Spøgelse tale.

»Hr. Carr —« stammede Præsten forvirret, da Gudstjenesten var endt.

»Ja, Hr. Pastor?«

»Hm — hm — der er noget, jeg vil spørge Dem om!«

[S. 129]

»Til Tjeneste!«

»Eh — æ — jeg mener — var det Deres egen?«

»Min egen?« gentog Carr forundret. »Tror De, jeg prædiker andres Taler? Nej, saa uværdig er jeg da heller ikke — det vilde jo være slet og ret Bedrageri.«

»Ja naturligvis, ja ... vist saa. Det synes jeg ogsaa.«

»Hvad mener De ellers om Prædikenen, Pastor Dundas?« fortsatte Kapellanen.

»Aa jo ... jo. Meget net, ganske net!«

Saaledes skiltes De. Men næppe en halv Time efter bankede det paa hos Kapellanen. Det var igen Pastor Dundas.

Han gik straks til Sagen, men rystede og var ligbleg.

»Sig mig alvorligt: skriver De Prædikener til andre end Dem selv?«

Kapellanen indrømmede, han nogle Gange havde sendt Prædikener til Cook & Sable, men forøvrigt havde besluttet at ophøre dermed i Fremtiden.

»Og De synes, det er en gejstlig Mand værdigt —?« Præstens Øjne skød Lyn.

»Aa ... Uværdigere er det i hvert Fald at bruge dem som sine egne!«

[S. 130]

Deres Øjne mødtes, og Dundas faldt ud af sin Rolle. Han blev pludselig som et Barn.

»Ja, jeg ved det, jeg ved det —« jamrede han. »Men hvorfor ... hvad har jeg gjort Dem, Menneske, siden De udvælger mig til Offer?«

»Jeg har desværre ikke haft nogen Anelse om, til hvem mine Prædikener sendtes fra Cook & Sable,« svarede Kapellanen. »Dem, Pastor Dundas, havde jeg mindst af alle tiltroet det. De roses jo overalt paa Egnen for eminent Veltalenhed.« Kapellanen smilede. »Ja ja, Opdagelsen maatte jo komme en Gang, da Tilfældet havde bragt os sammen. Vær rolig: Hemmeligheden bliver mellem os.«

»Men De rejser virkelig ...« stammede Præsten efter den første Overraskelse.

»Ja, det er jo en Aftale.«

Præsten rystede energisk paa Hovedet.

»Hr. Carr, det bliver min Ødelæggelse! Hvad skal jeg arme Menneske gøre? Nu venter de Bogen, hele min Menighed!« Manden var grædefærdig. — »Kunde ... kunde De ikke, Carr, jeg mener ... tage Mimi i Guds Navn ... De er jo talentfuld ... tage hende og lade os hjælpes ad ...«

Den unge Kapellan saa vist paa sin Sognepræst.

»Og De synes, det er en Gejstlig værdigt, Pastor Dundas?«

[S. 131]

»Naturligt, naturligt!« bekræftede han og blev ivrig med et. »Svigersøn og Svigerfader! Det er smukt, det er godt, det er Menigheden til Efterfølgelse.«

Saadan talte den gamle Præst, mens Sveden stod ham om Panden. Denne Pastor Dundas selvgjorte Prædiken havde virkelig for en G a n g s Skyld gjort Lykke.

Carr og Mimi beholdt hinanden.

X. — GREV CAMPNELLS KLINGE.

[S. 132]

Kapitel I.

(Da Fjenden kom.)

Grev Campnells Fader var Godsejer i Elsass og ivrig Politiker. Kort efter Krigen brød ud, maatte han flygte fra Gods og Hjem og holde sig skjult paa et ensomt Sted for at undgaa Fangenskab. Sønnen — vor Detektiv — var den Gang lige fyldt de 18, men en kvik og velvoksen Fyr.

En Dag i Krigens Begyndelse kom han fra sin sædvanlige Fisketur i den store Skovsø og nærmede sig Hovedbygningen, da Moderen angst og fortvivlet kom ham i Møde.

»Aa August, August, vi har ledt saadan efter Dig! Din Far — —« Hun brast i Graad.

»Hvad er der, Mor? Har Far været her igen? Sig mig det!«

Hun lagde Armene om Sønnens Hals og hviskede i Graad: »Der er kommen Soldater hertil, August! De er paa Spor efter ham. En eller anden maa have forraadt hans Skjulested nede ved Landsbyen, og nu vil han flygte bort fra Landet, tilbage til England. — Aa August ... kunde han blot faa en Times Forspring ... aa, men det kan ikke lykkes ... han er lige gaaet herfra, og Fjenden er her vist straks!«

[S. 133]

»En Time? Blot en Time?« gentog Drengen.

»Ja, det mente han selv var tilstrækkeligt ...«

Den unge Grev August kyssede Moderen.

»Vær rolig, Mor! Jeg skal skaffe ham det Forspring. Gid jeg blot først kunde faa sagt ham et Par Ord ... Men ligemeget! Gaa op i Stuen og bliv der! Jeg skal redde ham, saa sandt jeg er Fars Søn!«

Han kyssede hende og løb hurtigt op paa sit Værelse. Han samlede nogle Sager sammen i et Tørklæde, og med dette i Haanden listede han atter ned. Lydløst sneg han sig gennem Køkkenet ned i Stalden. Dør aabnede han Bylten ...

Noget efter lød der ganske rigtigt Hovslag, og de fjendtlige Husarer kom ridende nede i Alléen.

»Hold nu skarpt Øje til alle Sider! Her maa han holde sig skjult et Sted!«
kommanderede Anføreren.

[S. 134]

De red endnu et Stykke frem. Saa pludselig standsede en af dem sin Hest og gav et Glædeshyl fra sig.

»Der er han! Der staar En bag det Træ!«

Og virkelig! Anføreren saa det selv.

»Kom frem derhenne!« brølede han og svang sin Sabel.

Hele Troppen ladede, parat til at fyre.

En Mandsperson kom nu frem bag Træet. Hans Haar og Skæg var langt og uredt som dens, der boer i Landflygtighed.

»Her er jeg!« svarede han roligt. »Fyr blot, hvis I har Lyst!«

»Hvad siger Du?« Anføreren blev rasende over hans Frisprog. »Var din Tunge, dit Uhyre af en Rebel!«

Men Rebellen rynkede Brynene:

»Er det en tysk Officer, der bruger saadanne Ord? Ved De ikke, hvem De har for Dem? Jeg er Ejeren her, Grev Campnell til Château Campnell!«

Da Soldaterne hørte dette, opløftede de alle som en et skingrende Glædeshyl, og Anføreren triumferede: »Naa endelig har vi Dig da, din politiske Svinemikkel!«

Han vente sig til Soldaterne: »Bind hans Hænder og før ham med!«

Oppe i Hovedbygningen var der imidlertid bleven Uro. En af Tjenerne kom farende ind i Fruens Kabinet.

[S. 135]

»Fru Grevinde ... Hr. Greven er taget til Fange ... jeg saa det ... nede i Alléen.«

»Hvad siger De —?« Fruen var ved at synke i Knæ, Tjeneren maatte gribe om hende.

»Er det sandt, Louis? Forklar Dem?«

Selv hulkende forklarede den gamle Tjener, hvad han havde set: Allerede nu var Soldaterne borte og havde ført Herren med.

Grevinden tog sig sammen og lod Tjeneren gaa. Selv vaklede hun ind til sin unge Datter, der uvilkaarligt for' op ved Synet af Moderens fortvivlede Ansigt.

»August mente dog, han kunde redde sin Far, og jeg stolede saa fast paa min raske Dreng. Aa, Dorthy, Dorthy ... saa er alt Haab ude!«

Datteren forsøgte at trøste. Forgæves. Der var ingen Trøst mulig mer.

»Esther! Esther!«

Stemmen kom fra det aabne Vindu.

Fruen vente sig hurtigt, da hun hørte sit Navn blive nævnt.

Det var Greven selv.

Han tyssede paa hende. »Luk mig ind i en Fart! Ingen har set mig —«

Den gamle Greve kom ind. Hans Haar og Skæg var vildt og uordentligt, som det er, hos den, der i Maaneder har holdt sig skjult som en Fredløs.

[S. 136]

».... Hvad siger Du? Har Du slet ikke set Fjenden?« Grevinden smilte og græd paa samme Tid.

»Jamen, saa maa det jo have været August! Aa min tapre, kære, velsignede Dreng.«

»August? Har August ...«

Greven blev bleg. Han kom netop nu for at flygte med sin Familie. Nede ved Søen laa Baaden parat. Alt var ordnet. Og saa —

Mens De drøftede Sagen, kom Godsets Præst. Han bad om hurtigst at maatte tale med Fruen.

Han bragte et Brev og forklarede stakaandet, at han i Alléen havde set Soldaterne slæbe bort med en Mand, der paafaldende lignede Godsejeren. Men Godsejeren stod jo nu her!

Fruen kendte Sønnens Haandskrift og forstod Sagen i samme Nu.

Brevet bekræftede hendes Formodning. Ved Skæg og Paryk — det, Sønnen forlængst havde anskaffet sig for Morskabs Skyld — havde han ført Fjenden paa Vildspor ved sin skuffende Lighed med Faderen.

»Min kære, kære Dreng!« stønnede den gamle Greve, betaget af hans sælsomme Dristighed. »Vi skal nok faa Dig tilbage, vi skal aldrig glemme Dig ... Dig er det, som redder os!«

Kapitel II.

[S. 137]

(I Gæstgivergaarden.)

Tilfangetagelsen var sket tidlig paa Eftermiddagen, men først sent paa Nat kunde Soldaterne naa Hovedkvarteret. De havde endog flere Gange maattet spørge Fangen til Raads for at finde Vej, og nu holdt de foreløbig Hvil i en lille Gæstgivergaard.

I Storstuen sad de og spiste det bedste, Huset formaaede, mens Fangen laa paa Gulvet, stadig bunden om Hænderne.

Da Anføreren endelig havde fyldt sin Bug, gav han Ordre til at bringe Fangen hen til sig.

»Vil Du have noget at spise?«

Den unge Greve saa ham lige i Ansigtet uden at svare.

»Hørte Du ikke en kejserlig Officer talte til Dig?«

Den unge smilte: »Er De en kejserlig Officer? Det mærker man ikke. De er Slagter, er De!«

»Hvad siger Du?« Officeren sprang op, halvfuld af de mange Drikkevarer. »Nu skal jeg slagte Dig!«

[S. 138]

»Ja hvorfor ikke. Det er jo Deres Haandtering.«

Rasende greb Officeren efter hans Skæg for at trække hans Ansigt nærmere.

Skægget gik af!

»Hva' —?«

Han stirrede paa Skægget. Men i næste Nu lød en Lattersalve fra det hele berusede Korps.

»Jeg har min Sandten trukket hele Skægget af Fyren lige til Rødderne!« erklærede Anføreren sejrstolt og strakte atter Haanden ud: »Nu Haaret den samme Vej!«

Et nyt Greb over Bordet. Han borede sine Fingre ind i det tykke Haar og trak til.

Men da han ikke mødte den Modstand, han — trods alt — havde ventet, fik han Overbalance og tumlede baglænds om paa Gulvet.

I næste Øjeblik var han atter oppe.

»Hvad Pokker —?« Maalløs stirrede han paa Grev Campnell. »Det er jo — det er jo en Dreng!«

Fangen lo. »Ja, jeg er kun 19 Aar, ganske vist.«

»Er — er Du da ikke Grev Campnell, den politiske Satan, vi skulde bringe i Sikkerhed ...?!«

»Nej, men hans Søn!«

»Hans Søn?« Anføreren stampede i Gulvet. »Du har narret os altsaa! Hvad skal de Kunster betyde?«

»Ja, hvad tror De? Jeg hørte De var i Nærheden, og Far behøvede kun et lille Forspring for at være fuldstændig reddet. Saa tog jeg hans Rolle. Jeg gættede nok, De ikke havde hans fuldstændige Signalement. Altsaa klædte jeg mig ud, saa jeg lignede ham og lod mig fange.«

[S. 139]

»Det skal koste dit Liv!« brølede Fyren og hamrede ude af sig selv i Bordet. Forbitret ruskede han i Drengen. — — — —

— —

Men da skete det mærkværdige:

De havde jo bundet hans Hænder, og stadig holdt han dem skjult paa Ryggen. I Stilhed havde han længe arbejdet paa at løse dem, nu endelig var det lykkedes.

I dette Nu snappede han Anførers Klunge, der laa paa Bordet, sprang et Par Skridt tilbage og svang den over Soldaternes Hoveder.

Forvirrede stirrede de paa ham.

»Vogt jer, I Drukkenbolte!« tordnede han. »En af Jer skal i hvert Fald blive Dødens, hvordan det end gaar!«

Det hele skete saa pludselig, og den unge Fyr saa' saa besynderlig ud, som han stod dør med lynende Øjne og den slebne Klunge i sin Haand, at Mændene uvilkaarligt veg et Par Skridt tilbage.

»Hvad staar I og glør paa? Skyd ham ned som en Hund!« brølede Anføreren.

Men næppe havde han sagt det, før Grev Campnell resolut slog til Lampen med sin Klunge. Den faldt og sluktes. Der blev bælgmørkt i Salen. [S. 140]

»Pas paa Døren!« tordnede Løjtnanten rædselsslagen. »Hvis den Knægt slipper ud, skal I blive hængt alle som en.«

Mens de drukne Soldater ravede frem i Mørket for at finde Døren, blev den med Et reven op og en Stemme raabte fra Dørtærsklen:

»Er August Campnell her?«

Han kendte Stemmen. Det var den gamle Tjener, der kom ham til Hjælp. Han havde fundet Sporet og havde udenfor ventet paa det belejlige Øjeblik.

»Ja F a r, her er jeg!« raabte Grev August.

Anføreren sprang i Vejret af Glæde. »Hurra, Kammerater! Hurra! Hørte I, han sagde »Far«! Det gamle Fjols løber lige i vore Jærn. Saa har vi dem, baade Fader og Søn!«

»Det har I!« lød den gamle Tjeners Stemme tilbage. »Lad nu Kampen begynde!«

Der blev en Bragen og Brølen i den mørke Sal. Anføreren skreg op, at der var fjendtlige Soldater derinde, mange, flere og flere ...

Almindelig Forvirring. Skud, Skrig, Raab og Eder....

Indtil alt med Et blev stille, da en gammel Kone — Værtinden — kom ind med en Lygte. [S. 141]

»Hvor er Grev Campnell? Hvor er han, hvor er han —?«

Anføreren for rundt i Salen, hvor allerede flere Soldater laa saarede og blødende.

»Hvor de er henne? Fjenden?« sagde den gamle Kone. »De er flygtede! Alle deres Heste er jo borte fra Stalden ... de er flygtede, de Pjalte og kommer saamæn ikke igen.«

»Med v o r e Heste!?« skreg Anføreren op med en Ed.

»Deres? Var det D e r e s?«

Anføreren jamrede, bandte og skændte. Slaget var tabt. Han var ædru nok til at indse det nu.

Saa kom Konen trøstende hen til ham og rakte et Brev, »fra Kæresten,« mente hun. Det var fundet paa Køkkenbordet.

Han rev det op.

Der stod:

»Kejserlige Løjtnant!

Gaa ud i Stalden! Jeg giver Dem Deres Klunge tilbage, brug den blot bedre i Fremtiden! Og har De Lyst, saa gem Deres Erobring — mit Skæg og mit Haar, som Erindring om Deres

August Campnell.«

Afskriverens rettelser

[S. 13](#): »Som, som, nu ved jeg det!« fo'r[for] det med Et

[S. 25](#): »Jamen, hvad var det dog? Tror Du[du] virkelig, det

[S. 25](#): tyssede[tyssede]. »I har naturligvis haft nogle Narrestreger

[S. 31](#): Hele Natten vandrede da Hr. Bushell[Bushel] omkring

[S. 35](#): Det er altsammen hendes Skyld — denne Parkers[Parker's]
[S. 36](#): Majendies['] Haand nærmede sig betænkeligt Glasset
[S. 36](#): Majendie tøvede[tøvende].
[S. 40](#): mest forbavset[forbauset], er vanskeligt at sige.
Parker talte
[S. 69](#): Den mystiske Herre svarede med karakteristisk[karakteritisk]
[S. 83](#): kan Du[du] se! Der kryber en Fyr efter os paa alle
[S. 83](#): Lige bag ved gik en skummel Fyr, mindst 6[8]
[S. 93](#): formummede[formummede] Skikkelser i det ilde berygtede Baggaards-Hus.
[S. 101](#): saa vel og behændig rettet, at Oprørerne[Oprørerne] ikke
[S. 105](#): i Kabinettet[Kabinet]. Jeg for' til Stokken — den mystiske, hule
[S. 111](#): erklærede Fruen og saa triumferende[triumfererde] paa sin Mand,
[S. 122](#): prædiker[præker]?«
[S. 123](#): »Hvad synes De saa om Fa'rs[Far's] Prædiken? Godt,
[S. 128](#): »Hm[Hh] — hm — der er noget, jeg vil spørge Dem om!«
[S. 129](#): efter bankede det paa hos Kapellanen[Kappellanen]. Det var
[S. 130](#): Mimi i Guds Navn ... De er jo talentfuld ... tage[Tage]
[S. 135](#): »August mente dog, han kunde redde sin Far['],

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK EN ADELIG OPDAGER ***

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE

THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE

PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase “Project Gutenberg”), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by

the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website

(www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original "Plain Vanilla ASCII" or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph

1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS', WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™'s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit:
www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility:
www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.